

★ ประวัติศาสตร์ ★ สหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกา

เป็นประเทศที่ใหญ่มาก มีเรื่องที่ควรรู้มากมาย มีบางเรื่องที่เราไม่เคยรู้มาก่อน
การอ่านจึงเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่จะขจัดความไม่รู้ออกไปได้

เหมาะสำหรับศึกษาค้นคว้า ห้องสมุด และทุกๆ ท่าน

ลำจุล ฮวบเจริญ

ดวงกมลพับลิชชิ่ง
นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

คำนำสำนักพิมพ์

ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาเล่มนี้ได้รวบรวมข้อมูลปัจจุบันที่ทันสมัย เนื้อหาครอบคลุมประวัติความเป็นมา การค้นพบอเมริกา อเมริกาสมัยอาณานิคม ประวัติผลงานประธานาธิบดี การปฏิรูปสหรัฐอเมริกา อเมริกากับสงครามโลก เราคนไทยน่าจะได้ศึกษาค้นคว้าและเปรียบเทียบอารยธรรมของประเทศผู้มีความอำนาจ เพื่อนำมาวิเคราะห์และได้ศึกษาเพื่อประกอบการเรียนการสอน การศึกษาและระดับความรู้หรือนำมาอ้างอิง สำหรับนักประวัติศาสตร์เหมาะสำหรับห้องสมุดและทุกท่าน หากหนังสือเล่มนี้มีประโยชน์ก็ให้ความสุขไปตกอยู่กับผู้เขียนและผู้เรียบเรียง หากมีข้อบกพร่องเพื่อพัฒนาให้ดีขึ้น สำนักพิมพ์ขอน้อมรับ และจะปรับปรุงแก้ไขเพื่อเป็นวิทยาทานแก่ท่านผู้อ่าน

ขอแสดงความนับถือ
ดวงกมลพัลลภชิง

คำนำผู้เรียบเรียง

ประวัติศาสตร์อเมริกาที่ข้าพเจ้าเรียบเรียงขึ้นมาเล่มนี้ ข้าพเจ้าเน้นประวัติการสร้างอาณานิคมที่ใช้เวลานานนับศตวรรษในการหักล้างล้างพงเปรียบเสมือนการวางรากฐานก่อนการสร้างบ้าน ก่อนจะเป็นบ้านเป็นเมืองขึ้นมาอย่างมั่นคง ต้องต่อสู้กับอุปสรรคนานาประการ

จากการศึกษาเรื่องการสร้างอาณานิคมในอเมริกาทำให้ทราบว่าชาวอเมริกันเขาสร้างเนื้อสร้างตัวกันมาอย่างไร เห็นดเห็น้อยสายตัวแทบขาดเพียงไหน นานนับร้อยกว่าปีจึงจะได้รับอิสรภาพเป็นไทแก่ตัวเอง พอจะตั้งเนื้อตั้งตัวได้ก็เกิดปัญหาขัดแย้งทางความคิด แบ่งฝักแบ่งฝ่าย หนทางแก้ไขนั้นมืดมิดมองไม่เห็น หลายฝ่ายพยายามหาทางออกโดยสันติแต่ก็หลีกเลี่ยงสงครามไม่ได้ สงครามกลางเมืองเท่านั้นคือทางออกของปัญหานี้

จนกระทั่งหลังสงครามกลางเมืองสงบ ชาวอาณานิคมเริ่มสำนึกได้ว่า เราเกิดมาจากรากเหง้าอันเดียวกันแตกแยกกันไปทำไม ในที่สุดการหลอมรวมของรากเหง้าจึงเกิดเป็นลำต้น เป็นประเทศสหพันธรัฐอเมริกา

ประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น กล่าวไว้ประโยคหนึ่งในวันปฏิญาณตนเพื่อเข้ารับตำแหน่ง เมื่อวันที่ 4 มีนาคม ค.ศ. 1861 ว่า

“การแยกตัวของมลรัฐออกจากสหพันธรัฐอเมริกา เป็นสิ่งผิดกฎหมาย”

ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าพยายามค้นคว้าที่มาของมลรัฐต่างๆ ทั้งที่เป็นอาณานิคมมาก่อน และได้มาภายหลังสงครามประกาศอิสรภาพ จนครบ 50 มลรัฐ

สหพันธรัฐอเมริกา ต่อมาเปลี่ยนเป็น สหรัฐอเมริกา ประเทศนี้เป็นประเทศที่ใหญ่มาก ประวัติศาสตร์จึงมีมากไปด้วย เป็นประเทศที่ใครๆ ก็อยากทำความรู้จัก จึงมีข้อซักถามเป็นจำนวนมาก ในคำนำตอนหนึ่งของ “ประวัติศาสตร์อเมริกัน” โดยสังเขป เอกสารเผยแพร่ของ สำนักข่าวสารอเมริกัน กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นเอกสารชิ้นต้น ที่ข้าพเจ้าใช้เป็นเอกสารนำในการเรียบเรียง บอกไว้ตอนหนึ่งในคำนำของหนังสือดังกล่าวว่า

“...สำนักข่าวสารอเมริกันได้รับข้อซักถามเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อเมริกันรวมอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นด้วยความพยายามเพื่ออำนวยความสะดวกข้อซักถาม...ในลักษณะรวบรัดอ่านง่าย และเพื่อชี้เบาะแสความเป็นมาของกระแสความคิดใหญ่ๆ รวมทั้งพัฒนาการบางอย่างในความเจริญของชาติด้วย แต่ทั้งนี้เชื่อว่าจะเป็นประวัติศาสตร์อันสมบูรณ์ของสหรัฐก็หาไม่ได้ เรื่องราวของแต่ละสมัยที่ได้บรรยายไว้...ล้วนเป็นเรื่องที่ได้จากการค้นคว้าพิจารณาอย่างหนัก...”

นอกจากประวัติของ 50 มลรัฐที่นำเสนอแล้ว สิ่งที่เขาได้ไม่ได้คือ ประวัติของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาจากอดีตจนถึงปัจจุบันมีครบทุกท่าน

เอกสารที่เชื่อถือได้ในการใช้ค้นคว้าเรียบเรียงอีกเล่มหนึ่งคือ สารานุกรมประวัติศาสตร์สากล : อเมริกา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งได้แจ้งรายละเอียดอื่นไว้ในเอกสารอ้างอิงท้ายเล่มแล้ว

ขอได้รับความปรารถนาดีจากผู้เรียบเรียง

ลำจุล ฮวบเจริญ

มกราคม 2557

สารบัญ

ภาคที่หนึ่ง

การค้นพบทวีปอเมริกา

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส	3
การค้นพบมหาสมุทรแปซิฟิก	9
และการพิชิตจักรวรรดิแอซเทค (เม็กซิโก)	
การค้นพบจักรวรรดิอินคา (เปรู)	11
ประเทศบราซิล-อาณานิคมของโปรตุเกส	15
ประเทศสเปน	17
ประเทศโปรตุเกส	18
อิสรภาพและสถานภาพ ของ ประเทศในทวีปอเมริกาใต้	20

ภาคที่สอง

อเมริกาสมัยอาณานิคม

สมัยอาณานิคม ของ อังกฤษ	43
อาณานิคมเวอร์จิเนีย อาณานิคมแห่งแรกในทวีปอเมริกาเหนือ	47
เมืองฟลัมมิง และ กลุ่มพิลกริมส์จากอังกฤษ	53
พระราชวังวาติกัน	57
การแบ่งอาณานิคมออกเป็น 3 เขต	90
ประวัติศาสตร์อเมริกา โดยสังเขป	
เอกสารเผยแพร่ของ สำนักข่าวสารอเมริกัน กรุงเทพฯ	

ภาคที่สาม

สงครามประกาศอิสรภาพ สถาปนาประเทศสหรัฐอเมริกา

เริ่มสงคราม	123
ผลประโยชน์ที่ชาวอาณานิคมได้รับ หลังสงครามเอกราช	164
การตั้งรัฐบาลแห่งชาติ	166
การเลือกประธานาธิบดีท่านแรก 4 มีนาคม 1789	178

ประวัติ-ผลงานของประธานาธิบดี	สังกัดพรรคการเมือง	
1 จอร์จ วอชิงตัน	1789-1797 เฟเดอร์ลิสต์	179
2 จอห์น แอดัมส์	1797-1801 เฟเดอร์ลิสต์	190
3 ทอมัส เจฟเฟอร์สัน	1801-1809 เดโมแครติก-รีพับลิกัน ...	195
4 เจมส์ แมดิสัน	1809-1817 เดโมแครติก-รีพับลิกัน ...	201
5 เจมส์ มอนโร	1817-1825 เดโมแครติก-รีพับลิกัน ...	210
6 จอห์น ควินซี แอดัมส์	1825-1829 เดโมแครติก-รีพับลิกัน ...	213
7 แอนดรูว์ แจ็กสัน	1829-1837 เดโมแครต	216
8 มาร์ติน แวน บิวเรน	1837-1841 เดโมแครต	219
9 วิลเลียม เฮนรี แฮร์ริสัน	1841	วิก
10 จอห์น ไทเลอร์	1841-1845	วิก
11 เจมส์ น็อกซ์ โพล์ก	1845-1849	เดโมแครต
12 แซคารี เทย์เลอร์	1849-1850	วิก
13 มิลลาร์ด ฟิลล์มอร์	1850-1853	วิก
14 แฟรงกลิน เพียร์ซ	1853-1857	เดโมแครต
15 เจมส์ บูคานัน	1857-1861	รีพับลิกัน

16	อับบราฮัม ลินคอล์น 1861-1865 รีพับลิกัน	243
	อเมริกาแตกแยกเป็นฝ่ายเหนือ-ฝ่ายใต้	244
	สงครามกลางเมือง-American Civil War	246
	ผลสรุปของสงคราม 4 ปี	254
	ความเป็นไปและความสูญเสีย	257
17	แอนดรูว์ จอห์นสัน 1865-1869 เดโมแครต	262
18	ยูลิสซีส ซิมป์สัน แกรนท์ 1869-1877 รีพับลิกัน	267
19	รัทเทอร์ฟอร์ด เบิร์ชาร์ด เฮส์ 1877-1881 รีพับลิกัน	270
20	เจมส์ เอบราม การ์ฟิลด์ 1881 รีพับลิกัน	276
21	เชสเตอร์ แอลัน อาร์เทอร์ 1881-1885 รีพับลิกัน	278
22	โกรเวอร์ คลีฟแลนด์ 1885-1889 เดโมแครต	280
23	เบนจามิน แฮร์ริสัน 1889-1893 รีพับลิกัน	283
	วางรางรถไฟข้ามทวีป	285
	สร้างเครื่องจักรอุตสาหกรรมหนัก	288
24	โกรเวอร์ คลีฟแลนด์ 1893-1897 เดโมแครต (สมัยที่ 2)	
25	วิลเลียม แมกคินลีย์ 1897-1901 รีพับลิกัน	293
	คิวบา ได้รับเอกราช และ ฟิลิปปินส์ เป็นของอเมริกา	294
26	ธีโอดอร์ รูสเวลต์ 1901-1909 รีพับลิกัน	297
	ปฏิรูปประเทศ เพื่อสู่ความเป็นอารยะ	298
27	วิลเลียม โฮเวิร์ด ทฟต์ 1909-1913 รีพับลิกัน	301
28	วูดโรว์ วิลสัน 1913-1921 เดโมแครต	303
	อเมริกากับสงครามโลกครั้งที่ I	305
29	วาร์เรน กามาเลียล ฮาร์ดิง 1921-1923 รีพับลิกัน	320
30	แคลวิน คูลิจ์ 1923-1929 รีพับลิกัน	321

อเมริกาหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 323

31 เฮอร์เบิร์ต คลาร์ก ฮูเวอร์ 1929-1933 รีพับลิกัน 326

32 แฟรงกลิน เดลาโน รูสเวลต์ 1933-1945 เดโมแครต 328

สงครามโลกครั้งที่ II ระบิดในยุโรป

เมื่อฮิตเลอร์ส่งทหารบุกโปแลนด์ 334

อเมริกากับสงครามโลก ครั้งที่ II 336

สาเหตุที่อเมริกาจำต้องใช้ระเบิดปรมาณูกับญี่ปุ่น 341

สงครามยาวนาน 6 ปี ความสูญเสียประมาณเป็นตัวเลขไม่ได้ 344

ผลการพิจารณาคดีอาชญากรรมสงคราม 351

33 แฮร์รี เอส ทรูแมน 1945-1953 เดโมแครต 353

34 ดไวต์ เดวิด ไอเซนฮาวร์ 1953-1961 รีพับลิกัน 357

35 จอห์น ฟิตซ์เจอร์รัลด์ เคนเนดี 1961-1963 เดโมแครต 362

36 ลินดอน เบนส์ จอห์นสัน 1963-1969 เดโมแครต 363

37 ริชาร์ด มิลเฮาส์ นิกสัน 1969-1974 รีพับลิกัน 364

38 เจอร์รัลด์ รูตฮอล์ฟ ฟอร์ด 1974-1977 รีพับลิกัน 365

39 จิมมี่ (เจมส์ เอิร์ล) คาร์เตอร์ 1977-1981 เดโมแครต 369

40 โรนัลด์ วิลสัน เรแกน 1981-1989 รีพับลิกัน 372

41 จอร์จ เฮอร์เบิร์ต วอล์กเกอร์ บุช 1989-1993 รีพับลิกัน 374

42 บิลล์ (วิลเลียม เจฟเฟอร์สัน) คลินตัน

คลินตัน 1993-2001 เดโมแครต 376

43 จอร์จ วอร์กเกอร์ บุช 2001-2009 รีพับลิกัน 381

44 บารัค โอบามา 2010-2013 เดโมแครต 384

ทำความเข้าใจกรอบครวัประธานาธิบดีบารัค โอบามา 387

ทำความเข้าใจกรอบครวัรองประธานาธิบดี โจ ไบเดน 388

สหรัฐอเมริกา 50 มลรัฐ

เรียงลำดับวัน-เดือน-ปี ที่สถาปนาเป็นมลรัฐ

13 อาณานิคมรุ่นบุกเบิก มีประวัติการก่อตั้งอยู่ในภาคที่ 2 แล้ว ต่อไปนี้เป็นอาณานิคมที่เกิดขึ้นภายหลังประกาศอิสรภาพแล้ว

14	เวอร์มอนต์-Vermont	392
15	เคนทักกี-Kentucky	393
16	เทนเนสซี-Tennessee	394
17	โอไฮโอ-Ohio	395
18	ลุยเซียนา-Louisiana	396
19	อินดีแอนา-Indiana	397
20	มิสซิสซิปปี-Mississippi	398
21	อิลลินอยส์-Illinois	399
22	แอละแบมา-Alabama	400
23	เมน-Maine	401
24	มิสซูรี-Missouri	402
25	อาร์คันซอ-Arkansas	403
26	มิชิแกน-Michigan	405
27	ฟลอริดา-Florida	405
28	เทกซัส - Texas	408
29	ไอโอวา-Iowa	413
30	วิสคอนซิน-Wisconsin	414
31	แคลิฟอร์เนีย-California	415
32	มินนิโซตา-Minnesota	418
33	ออริกอน-Oregon	419
34	แคนซัส-Kansas	420

35	เวสต์ เวอร์จิเนีย–West Virginia	421
36	เนวาดา–Nevada	422
37	เนแบรสกา–Nebraska	423
38	โคโรลาโด–Colorado	424
39	นอร์ท ดาโกตา–North Dakota	425
40	เซาท์ ดาโกตา–South Dakota	426
41	มอนแทนา–Montana	427
42	วอชิงตัน–Washington	428
43	ไอดาโฮ–Idaho	429
44	ไวโอมิง–Wyoming	430
45	ยูทาห์–Utah	431
46	โอคลาโฮมา–Oklahoma	431
47	นิว เม็กซิโก–New Mexico	432
48	แอริโซนา–Arizona	433
49	อะแลสกา–Alaska	434
50	ฮาวาย–Hawaii	435

ภาคผนวก

การซื้อดินแดนลุยเซียนาจากฝรั่งเศส	439
บางส่วนของ พงศาวดารสหราชอาณาจักร (อังกฤษ)	443
สงคราม 7 ปี ระหว่างอังกฤษ กับ ฝรั่งเศส	480
อเมริกันอินเดียนในอเมริกาเหนือ	483
อเมริกาสร้างทางรถไฟข้ามทวีป	495
ดิสมิทรีค ออฟ โคลัมเบีย–District of Columbia	497
คริสตศัณายอังกฤษ–Church of England	498
อาณาจักรออตโตมาน–Ottoman Empire	500

คุยกับผู้อ่าน

ประวัติศาสตร์อเมริกา โดยสังเขป ที่ข้าพเจ้าค้นคว้าเรียบเรียงขึ้นมานี้ ข้าพเจ้านับประวัติความเป็นมาตั้งแต่โคลัมบัสนักเดินเรือนักสำรวจชาวอิตาลี ค้นพบเกาะฮิสปานิโอลา (ใกล้เกาะคิวบา) เมื่อปีค.ศ. 1492 ที่โคลัมบัส คิดว่าเป็นเกาะญี่ปุ่น ต่อมาในปี ค.ศ. 1498 เขาเดินทางมาสำรวจเป็นครั้งที่ 3 เขามีโอกาสได้ขึ้นสำรวจแผ่นดินใหญ่ที่เป็นประเทศเวเนซุเอลาทวีปอเมริกาได้

ต่อมาในปี ค.ศ. 1501-1502 อเมริโก เวสปุชชี นักเดินเรือชาวอิตาลี เดินทางมาสำรวจอเมริกาใหม่อีกครั้งหนึ่ง อเมริโกมีความเห็นว่า แผ่นดินใหญ่หิมาผืนนี้ ที่โคลัมบัสคิดว่าเป็นส่วนหนึ่งของทวีปเอเชีย แต่ความเป็นจริงแล้ว เป็นผืนดินอีกทวีปหนึ่ง เป็นทวีปที่ 4 ของโลก ซึ่งในเวลานั้น ชาวยุโรปรู้จักเพียง 3 ทวีป คือ ยุโรป เอเชีย และแอฟริกา

จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1607 หรืออีก 105 ปีต่อมา ซึ่งอยู่ในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17 อังกฤษได้เข้ามาตั้งอาณานิคมเวอร์จิเนียเป็นอาณานิคมแรก แล้วก่อตั้งอาณานิคมที่สอง-สามตามมา จนถึงปี ค.ศ. 1732 หรือกลางศตวรรษที่ 18 ได้ตั้งอาณานิคมจอร์เจียเป็นลำดับที่ 13 เป็นอาณานิคมสุดท้าย

บางครั้งมีเหตุการณ์ที่ประวัติศาสตร์บันทึกไว้อย่างกว้างๆ ไม่สามารถระบุปี ค.ศ. ได้ลงตัว ผู้บันทึกจึงต้องใช้วิธีบอกว่า ต้นศตวรรษ กลางศตวรรษ หรือปลายศตวรรษ (1 ศตวรรษ = 100 ปี)

เท่าไรคือต้น-กลาง-ปลายศตวรรษ นักประวัติศาสตร์ได้มีมติให้คำจำกัดความไว้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17 คือช่วงเวลา ค.ศ. 1601-1630

กลางคริสต์ศตวรรษที่ 17 คือช่วงเวลา ค.ศ. 1631-1670

ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 17 คือช่วงเวลา ค.ศ. 1671-1700

ปี ค.ศ. 1701 จะอยู่ในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 18 แล้ว

เมื่อกล่าวถึงกษัตริย์ต่างประเทศ จะใช้คำราชาศัพท์เช่นเดียวกับของไทย ประธานาธิบดีอเมริกาเสียชีวิตก็จะใช้คำว่า “ถึงแก่อสัญกรรม” เป็นต้น

เมื่อกล่าวถึงประเทศ ใช้อย่างหนึ่ง แต่เมื่อกล่าวถึงพลเมือง ใช้อย่างหนึ่ง เช่น

ประเทศเยอรมนี พลเมืองของประเทศนี้ใช้ **ชาวเยอรมัน**

ประเทศสหรัฐอเมริกา พลเมืองของประเทศนี้ใช้ **ชาวอเมริกัน**

ประเทศกรีซ พลเมืองของประเทศนี้ใช้ **ชาวกรีก**

ประเทศเนเธอร์แลนด์ พลเมืองของประเทศนี้ใช้ **ชาวฮอลันดา** เป็นต้น

ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าจะเน้นประวัติศาสตร์อเมริกา ส่วนสภาพภูมิศาสตร์นั้น จะกล่าวถึงไม่มากนัก เพราะสภาพภูมิศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกานั้น ท่านที่สนใจทราบกันดีอยู่แล้ว หลายท่านเคยไปอยู่อาศัยทำมาหากิน หลายท่านเคยไปเที่ยวมากกว่าหนึ่งครั้ง หลายท่านเคยเห็นสภาพภูมิประเทศของมลรัฐต่างๆ ในภาพยนตร์สารคดี ในสื่อสิ่งพิมพ์ ในเอกสารการท่องเที่ยว

แต่การเกิดเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา การก่อร่างสร้างตัวจนเป็นประเทศ การประกาศอิสรภาพพ้นจากการเป็นอาณานิคมของสหราชอาณาจักร (อังกฤษ) พอเป็นอิสระไม่เป็นทาสของอังกฤษ ก็หาเรื่องทะเลาะกันเอง แบ่งฝักแบ่งฝ่าย เป็นฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ เมื่อหาข้อยุติไม่ได้ ก็ทำสงครามฆ่ากันเองอย่างนองเลือด เป็นเวลายาวนานถึง 4 ปี ตายกันเกือบล้านคน สภาพบ้านเมืองมลรัฐฝ่ายใต้นั้นเลอะเทอะ เพราะเป็นสมรภูมิต่อสู้รบ

กลางเมืองที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า **American Civil War** รายละเอียดของสงครามมีในเล่มนี้แล้ว

ในประวัติศาสตร์อเมริกา ชาวอเมริกันรุ่นอาณานิคมเกือบเต็มร้อยมีบรรพบุรุษและญาติพี่น้องปู่ย่าตายายเป็นชาวอังกฤษ มีการทำสงครามใหญ่ๆ นานหลายปี ระหว่างพี่น้องเชื้อสายเดียวกันอยู่ 2 ครั้ง คือ

1. สงครามประกาศอิสรภาพ (Declaration Independence War)

ปลดแอกจากอังกฤษ แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

วันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776 เป็นวันประกาศอิสรภาพ แล้วทำสงครามกันจนกระทั่งถึง

วันที่ 19 ตุลาคม ค.ศ. 1781 เป็นวันที่กองทัพฝ่ายอังกฤษ ยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข

วันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 1783 อังกฤษและอเมริกา ลงนามสัญญาสันติภาพที่กรุงปารีส

2. สงครามกลางเมือง (American Civil War) ทำสงครามกัน

เองระหว่างฝ่ายเหนือที่เรียกว่า สหพันธรัฐ 23 มลรัฐ และฝ่ายใต้ที่เรียกว่า สมาพันธรัฐอเมริกา 11 มลรัฐ (ต่างกันว่า สห/สมา) ระหว่างปี ค.ศ. 1861-1865 ยาวนานถึง 4 ปี สงครามเริ่มเมื่อฝ่ายใต้โจมตีค่ายซัมเตอร์ของฝ่ายเหนือเมื่อวันที่ 12 เมษายน ค.ศ. 1861 จนถึงวันที่ 9 เมษายน ค.ศ. 1865 นายพลโรเบิร์ต อี.ลี ผู้บัญชาการทัพฝ่ายใดยอมจำนน ทำให้มลรัฐฝ่ายใต้ซึ่งเป็นสมรภูมิพิณาศย้อยยับทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม

เหตุการณ์ต่างๆ ที่กล่าวมา และสภาพที่เห็นๆ กันอยู่ในทุกวันนี้เป็นของใหม่ทั้งหมด ส่วนที่เป็นประวัติศาสตร์สมัยรุ่นบุกเบิกรุ่นอาณานิคม ยุคสมัยที่เป็นเอกราชจากอังกฤษแล้ว หรือยุคสมัยหลังสงครามกลางเมืองนั้น ไม่มีให้เห็นในสภาพภูมิประเทศปัจจุบัน เพราะเป็นนามธรรมไปหมดแล้ว

อยากทราบ หาอ่านได้ในหนังสือเล่มนี้เท่านั้น

หรือท่านผู้อ่านอยากเห็นสภาพอเมริกาสมัยสงครามกลางเมืองเมื่อปี ค.ศ. 1861 หรือเมื่อ 152 ปีมาแล้ว อย่างเป็นรูปธรรม ให้ดูในภาพยนตร์เรื่อง “Gone With The Wind” แสดงนำโดย Clark Gable และ Vivien Leigh สร้างมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1952 หรือหลังสงครามกลางเมืองเพียง 90 ปี ผู้อยู่ในเหตุการณ์ที่อายุนั้น อาจยังมีชีวิตอยู่ให้สอบถามได้

เชื่อหรือไม่ว่า เกาะแมนฮัตตัน-Manhattan Island คุณมินูอิทชาวฮอลแลนด์ซื้อจากอินเดียแดงด้วยราคา 24 เหรียญ เป็นเรื่องจริงที่ประวัติศาสตร์อเมริกันทักไว้

อาณานิคมนิวอัมสเตอร์ดัม ต่อมาคือ มลรัฐนิวยอร์ก

มีเหตุการณ์มากมายที่เรายังไม่รู้ ดังนั้น การอ่านจึงเป็นวิธีเดียวที่จะขจัดความไม่รู้ออกไปจากตัวเราได้

ขอได้รับความปรารถนาดีจากผม ถ้ำจุล ชวบเจริญ ผู้เรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ด้วยครับ

ภาคที่หนึ่ง

การค้นพบทวีปอเมริกา

การค้นพบทวีปอเมริกาในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 15 เป็นการค้นพบโดยบังเอิญจากชาวยุโรป เพื่อหาเส้นทางเดินเรือไปยังทวีปเอเชียด้วยทางบกนั้น ถูกกีดกันจากชนเผ่า **ออตโตมาน** ที่พิชิตอาณาจักรไบแซนไทน์ (กรุงโรมใหม่-ปัจจุบัน ตุรกี) ได้ในปี ค.ศ. 1453 เพื่อผูกขาดการค้าเครื่องเทศจากตะวันออกแต่เพียงผู้เดียว

รายละเอียดเกี่ยวกับ **อาณาจักรออตโตมาน** มีในภาคผนวกของหนังสือเล่มนี้แล้ว

ในช่วงเวลานี้โปรตุเกสเป็นผู้นำที่โดดเด่นทางการเดินเรือมาก เพราะมีชายฝั่งทะเลด้านมหาสมุทรแอตแลนติกยาวเหยียด มีอ่าวจอดเรือที่ยอดเยี่ยมเป็นจำนวนมาก มีชาวประมงที่เป็นนักเดินเรือที่สามารถมากมาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งโปรตุเกส มีความก้าวหน้าทางด้านพาณิชย์นาวีชั้นแนวหน้า ที่สามารถต่อเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ที่มีความแข็งแรงพอที่จะเดินทางระยะไกลๆ ได้

โปรตุเกสมีความคิดว่า น่าจะมีเส้นทางเดินเรือไปยังทวีปเอเชียทางทิศตะวันตกได้ โดยไม่ทราบว่ามีทวีปอเมริกาขวางทางอยู่ ดังนั้น ในปี **ค.ศ. 1427** เจ้าชายเฮนรี (Henry the Navigator) โอรสพระเจ้าจอห์นที่ 1 แห่ง

โปรตุเกส จึงจัดเตรียมกองเรือสำรวจออกไปทางมหาสมุทรแอตแลนติก ออกเดินทางเลียบชายฝั่งทวีปแอฟริกา จนไปพบและจับจองหมู่เกาะมาเดรา-Madeira ไกล่ชายฝั่งของประเทศโมร็อกโก-Morocco แล้วกองเรือสำรวจ เลียบชายฝั่งทวีปลงไปจนพบและจับจองหมู่เกาะเคปเวิร์ด-Cape Verde ไกล่ชายฝั่งของประเทศมอริเตเนีย-Mauritania

ต่อมาในปี ค.ศ. 1486 บาร์โธโลมิว ได้อัส (Bartholomew Diaz) นักเดินเรือชาวโปรตุเกส ได้ออกเดินทางจากกรุงลิสบอน (Lisbon) ไปทาง ฝั่งตะวันตกของทวีปแอฟริกาไปจนถึงปลายสุดของทวีป แล้วแล่นเรือผ่าน แหลมกู๊ดโฮป (Cape of Good Hope)

การสำรวจของได้อัส-Diaz นับว่าสำคัญมาก ทำให้ทราบว่า ปลายสุด ของทวีปแอฟริกาอยู่แห่งใด และเกิดความหวังว่า จะพบเส้นทางเดินเรือจาก ยุโรปไปยังทวีปเอเชีย

ดังนั้น ในปี ค.ศ. 1497 วาสโก ดา กามา-Vasco Da Gama นักสำรวจชาวโปรตุเกส ได้ออกเดินทางจากกรุงลิสบอน เลียบชายฝั่งตะวันตก ของทวีปอเมริกา แล้วอ้อมแหลมกู๊ดโฮป ผ่านช่องแคบโมซัมบิก และเกาะ มาดา กัสการ์ ไปจนถึงทะเลอาหรับ โดยอาศัยชาวอาหรับเป็นผู้นำทางไป จนพบฝั่งตะวันตกของประเทศอินเดีย

ต่อมาอาบูเคิร์ก (Albuquerque) ได้ไปตั้งสถานีการค้าของโปรตุเกส ขึ้นที่เมืองกัว (Goa) และไปสร้างสถานีการค้าขึ้นที่เกาะลังกา (Ceylon) แล้ว ขยายต่อมาทางอ่าวเบงกอล (Bengal) ในที่สุดโปรตุเกสได้ขยายสถานีการค้า มาจนถึงเกาะสุมาตรา-Sumatra และ มลายู-Malaysia

ที่กล่าวมานี้ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ภายหลัง ที่ โคลัมบัส เดิน เรือสำรวจมุ่งตะวันตกข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกเพื่อหาทางเดินเรือไปยัง ทวีปเอเชีย แต่ไปพบทวีปอเมริกาเข้าโดยไม่ได้ตั้งใจ ดังที่เล่าต่อไปนี้

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส-Christopher Columbus

มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1451-1506

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เกิดที่เมืองเจนัว-Genoa ประเทศอิตาลี เมื่อประมาณปี ค.ศ. 1451 เป็นบุตรชายคนโตของช่างทอผ้า เขามีประสบการณ์ในการเดินเรือทะเลตั้งแต่อายุ 14 ปี จนเมื่อเขามีอายุได้ 25 ปี ประมาณปี ค.ศ. 1476 เขาไปตั้งหลักแหล่งอยู่ที่กรุงลิสบอน-Lisbon ประเทศโปรตุเกส-Portugal ซึ่งในเวลานั้นเป็นศูนย์กลางการค้าทางทะเล และศูนย์กลางของการสำรวจเส้นทางเดินเรือทะเล โดยที่โปรตุเกสได้ยึดครองหมู่เกาะอะซอเรส-Azores ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของโปรตุเกสในมหาสมุทรแอตแลนติกประมาณ 1,200 กิโลเมตร และโปรตุเกสได้พยายามแสวงหาเส้นทางเดินเรือทะเลไปยังอินเดียและจีน โดยการแล่นเรือลัดเลาะไปตามชายฝั่งทวีปแอฟริกาโดยได้เดินทางไปถึงเว้งอวากินี-Guinea ซึ่งเป็นเว้งอวากินีอยู่ใกล้ชายฝั่งประเทศกานา-โตโก-เบนิน-ไนจีเรีย-แคเมอรูน-กาบอง) แต่ก็ยังมีชายฝั่งทวีปแอฟริกาอีกยาวเหยียด จึงหยุดการสำรวจไว้เพียงเท่านี้

ในเวลาต่อมา โคลัมบัสได้แนวคิดจากบรรดานักเดินเรือหลายคน ที่คิดว่า หากเดินเรือจากหมู่เกาะอะซอเรส-Azores ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศโปรตุเกส 1,200 กิโลเมตร แล้วมุ่งตะวันตกไปเรื่อยๆ ก็น่าจะไปถึงอินเดียและจีนได้ ดังนั้นในเวลาต่อมา โคลัมบัสใช้แนวคิดนี้ จึงทำให้เขาพบหมู่เกาะในอเมริกากลางและอเมริกาใต้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ดังนั้น ปี ค.ศ. 1484 คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus) ขณะพำนักอยู่ในกรุงลิสบอน เมืองหลวงของประเทศโปรตุเกส ได้เสนอแผนการเดินทางเรือไปยังอินเดียและจีนแก่พระเจ้าจอห์น เฟอร์ดินานด์ ที่ 2 กษัตริย์โปรตุเกส แต่ไม่ได้รับความสนใจ อีก 8 ปีต่อมา โคลัมบัสจึง

เสนอแผนการนี้ต่อพระเจ้าเฮนรีที่ 7 แห่งอังกฤษ และพระเจ้าชาร์ลที่ 8 แห่งฝรั่งเศส แต่ก็ไม่ได้รับความสนพระทัยแต่ประการใด

โคลัมบัส จึงเดินทางกลับประเทศสเปน ถิ่นพำนักแหล่งที่ 2 ของเขา แล้วเสนอแผนการเดินทางเรือแก่พระราชินีอิซาเบลลาที่ 1 (Isabella I) ซึ่งได้รับการตอบรับ และตกลงผลประโยชน์ได้อย่างลงตัว และยังได้รับสิทธิพิเศษตามที่ร้องขอ คือ ตำแหน่งอุปราช และตำแหน่งผู้ว่าการรัฐที่ค้นพบใหม่ เมื่อทุกอย่างลงตัว แผนการเดินทางจึงเริ่มขึ้น

หมายเหตุ - โคลัมบัส เกิดที่ประเทศ อิตาลี เขาเป็นนักผจญภัย มีถิ่นพำนักอยู่ 2 แห่ง

1. ที่กรุงลิสบอน ประเทศโปรตุเกส
2. ที่กรุงมาดริด ประเทศสเปน

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เป็นชาวอิตาลี ผู้ค้นพบเกาะเวสต์อินดีส-West Indies ในปี ค.ศ. 1492 ค้นพบทวีปอเมริกาใต้ในปี ค.ศ. 1498 และค้นพบอเมริกากลางในปี ค.ศ. 1502 เขาเสียชีวิตโดยยังไม่พบเส้นทางเดินเรือไปยังประเทศอินเดียและจีนตามความปรารถนาตั้งแต่เริ่มแรก เขาเสียชีวิตโดยที่เขาไม่ทราบว่า แผ่นดินที่เขาค้นพบนั้น เป็นแผ่นดินของทวีปใหม่ (อเมริกากลาง และอเมริกาใต้) ที่ไม่เคยมีใครค้นพบมาก่อน

การเดินทาง ครั้งที่ 1 ในปี ค.ศ. 1492 (ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 15)

โคลัมบัส และ กองเรือจำนวน 3 ลำ คือ

1. เรือซานตามาเรีย-Santa maria ซึ่งเป็นเรือธง ลำนี้โคลัมบัสเป็นกัปตัน พร้อมลูกเรือ 39 คน

2. เรือปินตา Pinta มีลูกเรือ 26 คน

3. เรือนินา Nina มีลูกเรือ 22 คน

กองเรือเล็กๆ นี้ ออกเดินทางจากเมืองท่าปาโลส-Palos อ่าวกาดิซ ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศสเปน มุ่งสู่หมู่เกาะคะเนรี (หมู่เกาะนี้อยู่ใกล้ชายฝั่งประเทศโมร็อกโก) เดินทางถึงเกาะนี้เมื่อวันศุกร์ที่ 3 สิงหาคม ค.ศ. 1492 กองเรือพักอยู่ที่เกาะนี้ 3 วัน เพื่อเพิ่มเติมน้ำ และเสบียงอาหารไปให้มากที่สุดเท่าที่จะบรรทุกไปได้ แล้วออกเดินทางเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม มุ่งตะวันตกข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก

การเดินทางเป็นไปด้วยดีอย่างน่าพอใจ เพราะมีลมช่วยการเดินทางตลอดเวลาประมาณ 1 เดือนเศษ จนกระทั่งถึงวันที่ 7 ตุลาคม เริ่มเห็นหมูนกบินผ่านกองเรือไปในทะเลหลวง โคลัมบัสจึงให้เรือเปลี่ยนทิศทางตามฝูงนกไปจนกระทั่งถึงวันที่ 12 ตุลาคม ค.ศ. 1492 ลูกเรือที่อยู่บนเสากระโดงเรือปินตาได้มองเห็นแผ่นดินคือเกาะซานซาลวาดอร์-San salvador ต่อมาโคลัมบัสได้สำรวจพบเกาะคิวบา-Cuba และเกาะฮิสปานิโอลา-Hispaniola¹ เกาะนี้โคลัมบัสเข้าใจว่าเป็นเกาะญี่ปุ่น เวลานั้นเรือซานตามาเรียเกยตื้นที่เกาะฮิสปานิโอลา โคลัมบัสต้องทิ้งลูกเรือจำนวนหนึ่งไว้ที่เกาะนี้ แล้วตั้งอาณานิคมไว้บนเกาะนี้ โดยใช้ไม้จากเรือสร้างบ้านเป็นที่พัก โคลัมบัสได้นำเอาชาวพื้นเมืองของเกาะเหล่านี้กลับไปสเปนด้วย โดยเชื่อว่าเป็นชาวอินเดีย

¹ เกาะฮิสปานิโอลา-Hispaniola ในปัจจุบันเป็นที่ตั้งของ 2 ประเทศที่ปกครองด้วยสาธารณรัฐ คือ สาธารณรัฐเฮติ มีเมืองหลวงชื่อ กรุงปอร์โตแปรงซ์ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของเกาะใกล้ไปทางเกาะคิวบา มีประชากร 6.5 ล้านคนเศษ

สาธารณรัฐโดมินิกัน มีเมืองหลวงชื่อ ซานโตโดมิงโก อยู่ทางทิศตะวันออกของเกาะใกล้ไปทางเกาะเปอร์โตริโก มีประชากร 8.5 ล้านคนเศษ

โคลัมบัสกลับถึงสเปนในปี ค.ศ. 1493 ได้รับการยกย่องเยี่ยงวีรบุรุษ ยิ่งไปกว่านั้น เขายังได้มีโอกาสกลับไปสำรวจดินแดนใหม่อีกครั้งครั้งที่ 2 โดยคราวนี้มีกองเรือถึง 17 ลำ มีลูกเรือและนักแสวงโชคมากกว่า 1,000 คน ร่วมเดินทางไปด้วย

การเดินทาง ครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1493

วันที่ 25 กันยายน ค.ศ. 1493 โคลัมบัสพร้อมด้วยกองเรือ 17 ลำ บรรทุกผู้แสวงโชคจำนวนประมาณหนึ่งพันเศษ ออกเดินทางจากเมืองท่ากาติซ-Cadiz การเดินทางครั้งนี้โคลัมบัสประกาศให้เกาะต่างๆ ที่เขาสำรวจพบตลอดเส้นทางเป็นของประเทศสเปน อาทิ เกาะโดมินีกา-Dominica เกาะเวอร์จิน-Virgin เกาะเปอร์โตริโก-Puerto Rico เมื่อโคลัมบัสมาถึงเกาะฮิสปันีโอลา-Hispaniola ก็พบว่าอาณานิคมที่เขาก่อตั้งไว้เมื่อปีก่อนได้สลายตัวไปแล้ว เขาจึงตั้งอาณานิคมขึ้นอีกครั้งหนึ่งที่เกาะนี้ โดยตั้งชื่อว่า **อิซาเบลลา-Isabela** ตามพระนามพระราชินีเจ้าของทุน ต่อมาเขาได้ละทิ้งอาณานิคมอิซาเบลลา แล้วตั้งอาณานิคมใหม่ที่ซานโต โดมิงโก-Santo domingo โดยให้น้องชายคือ บาร์โทโลมิว-Bartholomeo เป็นผู้บังคับบัญชาอาณานิคมแห่งใหม่นี้ หลังจากนั้นก็เดินทางกลับสเปนในต้นปี ค.ศ. 1496

การเดินทางครั้งที่ 3 ในปี ค.ศ. 1498

ในการเดินทางครั้งที่ 3 นี้ โคลัมบัสต้องใช้เวลาเตรียมตัวนานถึง 2 ปี เพราะข่าวที่ไม่เป็นมงคล เช่น ความอดอยาก ความโหดร้ายในอาณานิคมที่เขาตั้งขึ้น ได้แพร่กระจายออกไปถึงสเปนอย่างรวดเร็ว ทำให้ยากที่จะหาลูกเรือเพื่อเดินทางไปกับเขา ดังนั้น เขาจึงใช้นักโทษเป็นส่วนใหญ่

เขาออกเดินทางในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1498 ในครั้งนี้โคลัมบัสได้สำรวจชายฝั่งทวีปอเมริกาใต้ที่เป็นประเทศเวเนซุเอลาปัจจุบัน และได้เข้าไปสำรวจแม่น้ำโอรีโนโก-Orinoco River เป็นแม่น้ำสายหลักของประเทศ

เวเนซุเอลา ที่มีผู้เล่าให้เขาฟังว่านครทองคำ อยู่ห่างจากแม่น้ำโอรีโนโก ด้วยเวลาเดินทาง 10 วัน แต่โคลัมบัสคิดว่าตนเองอยู่ในอินเดีย จึงเข้าใจว่า แม่น้ำสายนี้คือแม่น้ำคงคา (Ganges) (เล่ม 3/40)

แต่เมื่อเขาเดินทางกลับไปที่อาณานิคมซานโต โดมิงโก เขาถูกกล่าวโทษว่าทำงานผิดวัตถุประสงค์ของรัฐบาลสเปนจนเกิดการจลาจล ในที่สุดเขาและน้องชายถูกจับลำนโซ่ส่งตัวกลับสเปน

แต่เมื่อกลับถึงสเปน เขาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาจนเขาได้รับการอภัยโทษ และได้รับเกียรติยศกลับคืน

การเดินทางครั้งที่ 4 ในปี ค.ศ. 1502

การเดินทางครั้งที่ 4 นี้ ถูกลดขนาดความสำคัญลงมาก โดยได้รับอนุญาตให้ใช้กองเรือเก่าๆ เพียง 3 ลำ และห้ามเดินทางไปอาณานิคมซานโต โดมิงโก กอปรกับโคลัมบัสมีอายุมากขึ้นถึง 51 ปีแล้ว สุขภาพก็ไม่ค่อยดีนัก แต่ก็ยังพยายามที่จะหาเส้นทางไปยังมหาสมุทรแปซิฟิกให้ได้ ในการเดินทางครั้งสุดท้ายนี้ เขาได้ตั้งอาณานิคมที่ปานามา แต่ต้องละทิ้งไป เพราะเกิดการกบฏในหมู่ลูกเรือและต้องต่อสู้กับชาวพื้นเมืองอีกด้วย ในที่สุดเรือทั้ง 3 ลำของโคลัมบัสก็เกยตื้นใช้ไม่ได้ทั้งหมด ต้องขอความช่วยเหลือไปยังอาณานิคมซานโต โดมิงโก ให้ส่งเรือมารับโคลัมบัสกลับไปสเปนในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1504

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เสียชีวิตเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม ค.ศ. 1506 มีอายุได้ 55 ปี โดยที่เขาไม่ทราบเลยว่า เขาเป็นผู้ค้นพบทวีปใหม่ ศพของเขาถูกนำไปฝังไว้ที่เมืองซานโตโดมิงโก บนเกาะฮิสปานิโอลาตามพินัยกรรมที่เขาทำไว้

คณะสำรวจชุดใหม่ตามรอยโคลัมบัส

ภายหลังจากโคลัมบัสค้นพบอเมริกากลาง และอเมริกาใต้แล้ว ในช่วงที่ค้นพบนี้ยังไม่เรียกอเมริกายังเรียกเพียง “โลกใหม่” เท่านั้น รายงาน

การค้นพบดินแดนใหม่ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ในปี ค.ศ. 1498 ได้แพร่กระจายออกไปอย่างกว้างขวาง จนกระทั่ง

ในปีรุ่งขึ้นคือในปี ค.ศ. 1499 คณะสำรวจชุดใหม่ชาวโปรตุเกส ประกอบด้วย อลองโซ โอบาดา และอเมริโก เวสปุซซี ออกสำรวจโลกใหม่ เดินทางไปถึงปากแม่น้ำโอริโนโก และสำรวจชายฝั่งอเมริกาใต้ ปัจจุบันเป็นชายฝั่งทะเลของประเทศ เวเนซุเอลา

ต่อมาในปี ค.ศ. 1501-1502 อเมริโก เวสปุซซี (Amerigo Vespucci) **นักเดินเรือชาวอิตาลี** เดินทางมาสำรวจอเมริกา ภายใต้ธงชาติโปรตุเกส เดินทางมาสำรวจโลกใหม่อีกครั้งหนึ่ง อเมริโกมีความเห็นว่า ผืนแผ่นดินใหญ่มหึมาผืนนี้ที่โคลัมบัสคิดว่าเป็นส่วนหนึ่งของทวีปเอเชีย แต่ความเป็นจริงแล้ว เป็นผืนดินของอีกทวีปหนึ่ง เป็นทวีปที่ 4 ของโลก ในเวลานั้นชาวยุโรปรู้จักเพียง 3 ทวีปคือ

ทวีปยุโรป ทวีปเอเชีย และทวีปแอฟริกา

การค้นพบทวีปใหม่ และชาวยุโรปคนแรกที่ได้เหยียบแผ่นดินที่เป็นประเทศบราซิล ทำให้ชื่อเสียงของอเมริโกโด่งดังไปทั่วยุโรป **มาร์ติน วอลด์ซีมูลเลอร์** นักภูมิศาสตร์ชาวเยอรมันให้เกียรติแก่อเมริโก เวสปุซซี โดยตั้งชื่อบริเวณที่เป็นประเทศบราซิลบนแผ่นดินโลกใหม่ บนแผนที่โลกว่า **“อเมริกา”**

ปัจจุบันชื่อ **“อเมริกา”** เป็นชื่อทวีปที่ 4 ของโลก

สรุป—คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เป็นผู้ค้นพบดินแดนที่เป็นทวีปอเมริกา กลางในปี ค.ศ. 1492 และสำรวจอย่างจริงจังถึงขั้นตั้งอาณานิคม ส่วนอเมริกาใต้นั้น เขาสำรวจอย่างผิวเผินและคิดว่า นี่คือนครอินเดียนแดนแห่งเครื่องเทศ

- อเมริโก เวสปุซซี เป็นผู้ค้นพบทวีปอเมริกาใต้ ในปี ค.ศ. 1502 และสำรวจดินแดนนี้อย่างจริงจัง

การค้นพบมหาสมุทรแปซิฟิก และการพิชิตจักรวรรดิแอซเทก (เม็กซิโก)

ในปี ค.ศ. 1509-1511 คณะสำรวจชาวสเปน ภายใต้การนำของ **วาสโรรูเนซ เดอ บอลเบ** ที่ได้รับฉันทานุมัติและเงินทุนสนับสนุนจาก พระเจ้าชาร์ลที่ 5 ของสเปน ได้จัดตั้งอาณานิคม **ดาเรียน** บนคอคอดปานามา ได้สำเร็จ ประกอบด้วย เปอร์โตรโก จาเมกา และคิวบา ต่อมาได้รับการบอกเล่าจากชาวอินเดียนแดงเจ้าของพื้นที่ว่า ไม่ไกลจากนิคมมีแหล่งแร่ทองคำ คณะสำรวจจึงเดินทางลึกเข้าไปในคอคอดปานามา จนพบชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก

การค้นพบมหาสมุทรแปซิฟิกถือเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ เพราะสเปนยกเลิกความคิดที่จะหาเส้นทางเดินเรือไปยังเอเชีย หันไปทุ่มเทกำลังทั้งหมดสำรวจพื้นที่โลกใหม่ จนพบพื้นที่ที่เป็นประเทศเม็กซิโกในเวลาต่อมา

ในปี ค.ศ. 1517 นายคูเอลา ผู้ว่าการอาณานิคมคิวบา ส่งคณะสำรวจพื้นที่โลกใหม่ได้สำรวจพื้นที่ในอเมริกากลางขึ้นไปทางเหนือ ได้พบพื้นที่หนึ่งที่น่าทึ่งมาก เพราะเป็นที่อยู่ของชาวพื้นเมือง “**เผ่ามายา**” ปัจจุบันคือส่วนที่เป็นภาคใต้ของประเทศเม็กซิโกด้านติดต่อกับอเมริกากลาง ที่มีความเจริญในระดับหนึ่ง มีพีระมิด โบสถ์ วิหาร ซึ่งภายในประดับตกแต่งด้วยทองคำ เป็นการยืนยันคำบอกเล่าของชนเผ่าพื้นเมืองบริเวณคอคอดปานามาที่ว่า บริเวณอเมริกากลางนี้มีแร่ทองคำมากมาย และชนเผ่ามายามีความเจริญสูงยิ่งเกินความคาดหมายของสเปน

ด้วยสาเหตุนี้ ในปีรุ่งขึ้นคือปี ค.ศ. 1518 คณะสำรวจชุดใหม่ นำโดย **ฆวน เดอ กริซาลบา** เดินทางขึ้นเหนือ ไปจนพบดินแดนของจักรวรรดิแอซเทก ปัจจุบันนี้คือประเทศ “**เม็กซิโก**” แล้วยกพลขึ้นบก ณ สถานที่ปัจจุบันนี้คือเมือง **เวราครูซ** ในอ่าวเม็กซิโก พร้อมกับกำลังพลประมาณ 600 นาย ด้วย

วัตถุประสงค์เข้าครอบครองพื้นที่ที่อุดมไปด้วยทองคำ ในที่สุดกษัตริย์ **มองเตซูมา** ของชาวแอซเทค ต้องยอมจำนนแก่คณะสำรวจ เพราะกองกำลัง และอาวุธที่ด้อยกว่าคนผิวขาวมากมาย

หลังจากนี้แล้ว คณะสำรวจพร้อมกองกำลังได้เดินทางเข้าเมือง **เทโนชติเลน** ปัจจุบันนี้คือเมือง “**เม็กซิโกซิตี**” กริฮาลบา ส่งข่าวไปยัง พระจักรพรรดิพระเจ้าชาร์ลที่ 5 แห่งสเปน เพื่อขอกำลังเสริม เมื่อได้รับกำลังเสริมพร้อมแล้ว จึงนำทหารเข้าปิดล้อมมีการสู้รบอย่างดุเดือด จนในที่สุด ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1521 กษัตริย์แห่งเม็กซิโกประกาศยอมจำนน ผลของ สงครามเมืองหลวงของชาวแอซเทคเต็มไปด้วยสิ่งปรักหักพัง

ราชอาณาจักรสเปนใหม่-New Spain Kingdom สถาปนาปี ค.ศ. 1521

และเม็กซิโกจึงเป็นอาณานิคมของสเปนนับแต่นั้นเป็นต้นมา คอรัเตส ได้เป็นผู้สำเร็จราชการอาณานิคมเม็กซิโก อาณาจักรแอซเทค เปลี่ยนชื่อใหม่ เป็น “**ราชอาณาจักรสเปนใหม่**”

หลังจากพิชิตเม็กซิโกได้อย่างเบ็ดเสร็จ ขวัญชนกรู้กันทั่วไปอย่าง กว้างขวาง มีนักผจญภัยชาวสเปนหลายกลุ่ม ออกล่าดินแดนในย่านอเมริกา กลาง

ในปี ค.ศ. 1527 **อัลวาราโด** ใช้กำลังอาวุธที่เหนือกว่าชนพื้นเมือง พิชิต **กัวเตมาลา** ได้ในเวลาต่อมา ในเวลาใกล้เคียงกัน **ฮอนดูรัส** **นิการากัว** ต่างก็ตกอยู่ในอำนาจนักล่าอาณานิคมชาวสเปนจนหมดสิ้น

ในปี ค.ศ. 1542 ชาวมายาไม่พอใจการยึดครองของสเปน รวมกำลัง กันต่อต้านการยึดครอง แต่ก็ถูกทหารสเปนที่มีกำลังและอาวุธที่เหนือกว่า เข้าบดขยี้ สงครามปลดแอกครั้งนั้น ชนพื้นเมืองเผ่ามายาในอเมริกากลางถูก ฆ่าตายจำนวนมหาศาล จนแทบจะสิ้นเผ่าพันธุ์

จักรวรรดิอินคา

แห่งประเทศเปรู

สเปนได้เม็กซิโกไว้ในฐานะอาณานิคมอย่างเบ็ดเสร็จ ในปี ค.ศ. 1521 (พ.ศ. 2064)¹ ชาวนี้นำให้นักแสวงโชคและพ่อค้าทาส ลงทุนซื้อเรือเดินสมุทร แล้วรวบรวมนักแสวงโชคและแรงงานรับจ้าง เดินทางจากสเปนมายังอเมริกา กลาง หลายหมู่หลายคณะ

ทำความเข้าใจกับอินเดียนแดงเผ่าอินคา

นักประวัติศาสตร์กล่าวว่า แต่เดิมชาวอินคาเป็นชุมชนเล็กๆ แล้วขยายตัวเป็นนครรัฐ อาณาจักร และจักรวรรดิ ในเวลาต่อมา มีความเจริญสูงสุด เพียงไม่ถึงร้อยปีก่อนที่ชาวสเปนจะเข้ามาทำลายจนย่อยยับ เรื่องราวของชาวอินคามีผู้ทราบน้อยมาก เพราะไม่มีคนบันทึกเรื่องราวไว้เลย นอกจากโบราณสถานที่ยังคงหลงเหลืออยู่

เป็นเรื่องที่น่าแปลกมากที่เผ่าอินคามีภาษาพูด แต่ไม่มีภาษาเขียน การส่งข่าวสารต่างๆ ใช้คนท่องจำแล้วส่งต่อๆ กันไปคล้ายวงล้อ เมื่อถึงปลายทางข่าวสารอาจผิดเพี้ยนไปบ้างเล็กน้อย

ทราบแต่เพียงว่าชาวอินคามีความเจริญรุ่งเรืองมั่งคั่งร่ำรวย และมีอำนาจมากที่สุดใลอเมริกาใต้ มีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองกุสโก (Cusco) ในประเทศ

¹ เป็นการเปิดศักราชของชาวยุโรป ที่ถึงกับแบ่งเขตในการแสวงหาอาณานิคม ในพื้นที่ด้อยพัฒนา เช่น ในอเมริกากลาง ในอเมริกาใต้ และในทวีปแอฟริกา แล้วจึงถึงคิวทวีปเอเชีย เหตุการณ์ดังกล่าวตรงกับปลายรัชสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๒ (สมเด็จพระเชษฐา)

สถานที่การค้าในอาณานิคมของสเปน

สถานที่การค้าของสเปนตั้งขึ้นในอาณานิคมของตนมี 3 แห่ง คือ

1. ที่เมืองเวรารุส ในสเปนใหม่ (เม็กซิโก)
2. ที่เมืองคาร์กาเจนา ในนิวเกรนาดา
3. ที่เมืองเดอไดออส ในคอคอดปานามา

เปรู มีชื่อว่า สุริยนคร (City of the Sun) (เมืองนี้ตั้งมาตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 16 หรือ ประมาณ พ.ศ. 1550 หรือ ค.ศ. 1007)

ในช่วงที่สถาปนานครรัฐ ระหว่างปี พ.ศ. 1981-2076 หรือ ค.ศ. 1438-1533 ชาวอินคาที่มีกษัตริย์ทรงพระนาม “ซาปา อินคา ปาชากูตี” ได้ขยายนครรัฐไปโดยรอบ ทั้งการทำสงครามและทางสันติวิธี ด้วยการส่งสาส์นไปยังดินแดนอื่นๆ อธิบายให้เข้าใจถึงประโยชน์ของการอยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิ ซึ่งส่วนใหญ่ทรงได้รับการตอบรับเข้าร่วมเป็นจักรวรรดิ ในกรณีนี้ เจ้าเมืองต้องส่งบุตรชายที่เป็นรัชทายาทไปเรียนรู้ระบบจักรวรรดิที่กรุงกุสโก แล้วนำกลับไปใช้ในดินแดนของตน

ในที่สุด อินคาก็สามารถสร้างจักรวรรดิครอบคลุมดินแดนในแถบเทือกเขาแอนดิส ตั้งแต่ประเทศเอกวาดอร์ เปรู โบลิเวีย อาร์เจนตินา ลงไปจนถึงตอนเหนือของประเทศชิลีในปัจจุบัน

ในปี ค.ศ. 1463 กษัตริย์ ซาปา อินคา ปาชากูตี สวรรคต พระราชโอรสทรงพระนาม **ตุปาค ยูปังกี** ขึ้นครองราชสมบัติ เป็นช่วงเวลาที่จักรวรรดิอินคามีความเจริญสูงสุดใกล้จะถึงจุดเสื่อม

ในปี ค.ศ. 1519 นักผจญภัยสเปนกลุ่มหนึ่งเดินทางมายังอเมริกากลาง แล้วมาตั้งสถานการค้าขึ้นในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของคอคอดปานามา (ฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก) หลังจากทำการค้ากับชนพื้นเมืองได้ประมาณ 2-3 ปี จึงมีความแน่ใจได้ว่า ชาวเรืองดินแดนทองคำที่มีชื่อว่า “ไบรู” (ต่อมาคือประเทศเปรู) มีสินแร่ทองคำกระจายอยู่ทั่วไป

ในปี ค.ศ. 1524 ถึง 1526 ราชสำนักสเปนโดย เปดาเรียส มีคำสั่งให้นักแสวงโชคนามฟรังซิสโก ปิซาร์โร และหุ้นส่วนอีกสองท่านคือ ดีโก อังมาโกร นักผจญภัย อีกท่านหนึ่งเป็นนักบวชและเป็นนายทุน คือ เฮอร์มานโด เดอลูคิว เริ่มต้นเดินทางสำรวจเลียบชายฝั่งอเมริกาใต้ ด้านชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก เพื่อค้นหาทองคำ จนกระทั่งพบสถานที่ที่เรียกว่า “ไบรู”

พบสินแร่ทองคำ และเงิน ในบริเวณนี้มีอยู่จริง เมื่อสำรวจจนแน่ใจแล้วจึงเดินทางกลับปานามา แล้วรายงานเรื่องพบทองคำให้ราชสำนักสเปนทราบ

ในปลายปี ค.ศ. 1530 **ปีซาร์โร** จึงขออนุมัติไปยังราชสำนัก ขออนุญาตเดินทางไปสำรวจ “โบรู” อีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับกำลังพลประมาณ 150 นาย เมื่อเดินทางถึงจึงพร้อมยกพลขึ้นสำรวจทันที

ในช่วงเวลานี้เป็นรัชสมัยของกษัตริย์จักรวรรดิอินคาทรงพระนาม **ฮัวย์นา คาแพค** เป็นช่วงที่จักรวรรดิมีความเจริญสูงสุด ทรงมีพระราชโอรสที่เป็นรัชทายาท 2 พระองค์ คือ

พระราชโอรสองค์ใหญ่ คือ ฮัวคาร์ (**ฮูอาสการ์**)

พระราชโอรสองค์รอง คือ อตาฮัวลปา-Atahualpa เอกสารบางฉบับอ่าน **อทาฮูอัลปา**

ก่อนสวรรคต พระราชบิดาทรงแบ่งอาณาจักรออกเป็น 2 ส่วน ให้ปกครอง เมื่อพระราชบิดาสวรรคต โอรสทั้งสองต่างต้องการปกครองอาณาจักรทั้งหมดแต่ฝ่ายเดียว ศักกกลางเมืองจึงเกิดขึ้นนานถึง 5 ปีโดยประมาณ

ในช่วงเวลาที่กำลังขึ้นบกเตรียมสำรวจ พอดีกับชนพื้นเมืองเผ่าอินคา กำลังเกิดศึกกลางเมืองเพื่อช่วงชิงราชบัลลังก์ “**ฮูอาสการ์**” รัชทายาทที่ถูกต้องถูก “**อทาฮูอัลปา**” โอรสจากแม่เหสีรองทำศึกแย่งบัลลังก์ สงครามชิงราชสมบัติครั้งนี้ “**อทาฮูอัลปา**” ผู้ชิงราชสมบัติเป็นฝ่ายมีชัย จับทายาทที่ถูกต้องซังคุก รอคารพิพากษา

อทาฮูอัลปา เรงรับนำกองทหารเดินทางไปยัง “**กุสโก**” เมืองหลวงอาณาจักรอินคาเพราะได้ทราบข่าวมีกองทัพคนผิวขาวเดินทางมายังเมืองหลวง ภายหลังพบและเจรจาแลกเปลี่ยนของขวัญซึ่งกันและกันแล้ว กษัตริย์องค์ใหม่ของชาวอินคานัดหมายกับ **ปีซาร์โร** เดินทางไปพบเพื่อเจรจากันที่เมือง **คาจามาร์คา**ที่ตั้งอยู่บนยอดเขาสูง

แต่รัชทายาท **อทาฮูอัลปา** ถูก **ปีซาร์โร** หักหลัง ด้วยการจับขังรอ

การพิพากษา เนื่องจากปฏิเสธที่จะอยู่ภายใต้การปกครองของกษัตริย์สเปน และถูกบังคับให้มานับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก ชาวอินคาต่อรองให้ปล่อยกษัตริย์ของตนแลกกับทองคำเต็มห้องขนาด กว้าง 5 เมตร ยาว 6 เมตร สูง 2.5 เมตร และแร่เงินจำนวนมากกว่าทองคำในห้องนั้น 2 เท่า

เมื่อชาวอินคา นำทองคำและแร่เงินเป็นค่าไถ่ตามที่ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว ได้เพิ่มตามจำนวน ปีซาร์โร ไม่รักษาสัญญาหักหลังชาวอินคาอีกครั้งด้วยการประหารชีวิตรัชทายาท **อตาฮูอัลปา** อย่างไรก็ดีคุณธรรม ตามสันดานของนักล่าอาณานิคมชาวผิวขาวในสมัยนั้น

สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชาวอินคาดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ปกติที่ชนพื้นเมืองถูกเอารัดเอาเปรียบจากคนขาวนักล่าอาณานิคม เมื่อถูกหักหลังชาวอินคาฮึดสู้ชนิดหลังชนฝาเพื่อรักษาแผ่นดินของตน ด้วยกำลังที่น้อยกว่าอาวุธที่ล้าสมัยกว่า และอ่อนเปลี้ยจากสงครามกลางเมือง จนในที่สุดชนเผ่าอินคาถูกฆ่าอย่างเหี้ยมโหดจนแทบจะสิ้นเผ่าพันธุ์ ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ต่อไปอีกว่า

ต่อมาในปี ค.ศ. 1544 (กลางศตวรรษที่ 16) ปรากฏว่า ชาวสเปนสองกลุ่มที่ร่วมเดินทางมาสำรวจดินแดนนี้ด้วยกันตั้งแต่แรก แต่ด้วยกิเลสตัณหาของคน กลับต้องมาต่อสู้กันเองเพื่อช่วงชิงการมีอำนาจสูงสุดในเปรูระหว่างญาติพี่น้องตระกูลปีซาร์โร คือฟรังซิสโก ปีซาร์โร (พี่) กอนซาร์โร ปีซาร์โร (น้อง) กลุ่มหนึ่ง และ ดีโก อัลมาโกร อีกกลุ่มหนึ่ง เพื่อช่วงชิงการครอบครองกรุง **กุสโก** เมืองหลวงของเผ่าอินคา (เมือง**กุสโก** ปัจจุบันคือเมือง**คูชโก** ซึ่งอยู่ภาคใต้ของเปรู)

ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่า ในปี ค.ศ. 1569 **อุปราชฟรังซิสโก โตเลโด** จากสเปนเดินทางมาถึงเปรู หลังจากทำการสอบสวนจากพยานหลักฐานครบถ้วนแล้ว จึงสั่งประหารชีวิตกอนซาร์โร ปีซาร์โร ทันที

อุปราชคนใหม่ได้เข้าบริหารประเทศ เปรูจึงเป็นอาณานิคมของสเปน นับแต่นั้นเป็นต้นมา ปัจจุบันเมืองหลวงของประเทศเปรูคือ **ลิมา** ปกครองด้วยระบอบสาธารณรัฐ

ประเทศบราซิล เป็นประเทศอาณานิคมของโปรตุเกส

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus) นักเดินเรือและนักสำรวจ **ชาวอิตาลี** เป็นผู้นำเดินเรือภายใต้ **ราชชาติสเปน** เป็นผู้ค้นพบและขึ้นฝั่งแผ่นดินที่เป็นอเมริกากลาง หมู่เกาะ **อิสปานิโอลา** หรือหมู่เกาะอินดีสตะวันตก ในปี ค.ศ. 1492 หรือ พ.ศ. 2035 เป็นท่านแรก

อีก 10 ปีต่อมา

อเมริโก เวสปุชชี (Amerigo vespucci) นักเดินเรือและนักสำรวจ **ชาวอิตาลี** เป็นผู้นำเดินเรือภายใต้ **ชาติโปรตุเกส** เป็นผู้ค้นพบและขึ้นฝั่งสำรวจแผ่นดินทวีปอเมริกาที่เป็นประเทศบราซิล เป็นท่านแรก ในปี ค.ศ. 1501-1502 โดยคิดว่าเป็นทวีปเอเชีย ที่ชาวยุโรปกำลังค้นหาเส้นทางเดินเรือไปสู่ทวีปนี้กันอยู่

มาร์ติน วอสต์ ซี มุลเลอร์ นักภูมิศาสตร์ชาวเยอรมัน เป็นผู้ตั้งชื่อแผ่นดินโลกใหม่ว่า **อเมริกา** ทั้งนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่ **อเมริโก เวสปุชชี** นักสำรวจชาวอิตาลีเป็นผู้ที่ขึ้นฝั่งเหยียบแผ่นดินทวีปอเมริกาเป็นท่านแรก

ประวัติการค้นพบแผ่นดินที่เป็นประเทศบราซิล และการค้นพบแม่น้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลก

เมื่อปี ค.ศ. 1500 เปโดร อัลวาเลส แคมบราล นักเดินเรือทะเลชาวโปรตุเกส ประกอบด้วยกองเรือหลายลำออกเดินทางจากประเทศโปรตุเกส

เพื่อไปยังประเทศอินเดียซึ่งอุดมไปด้วยเครื่องเทศที่ชาวยุโรปมีความต้องการอย่างสูง เกิดผิดพลาดในการเดินเรือ ทำให้หลงทางไปจนพบแผ่นดินใหญ่ชายฝั่งทะเลที่เป็นประเทศบราซิลและทวีปอเมริกาใต้ปัจจุบัน **มิได้ขึ้นฝั่งเพียงเดินเรือเลียบชายฝั่ง**

แล้วทำรายงานการค้นพบแผ่นดินใหม่ไปให้กษัตริย์โปรตุเกสทรงทราบทางราชสำนักได้ประกาศเอาดินแดนที่ค้นพบ เป็นของประเทศโปรตุเกสโดยชอบด้วยสนธิสัญญา ทอร์เดซิลลาส ลงวันที่ในปี ค.ศ. 1494 ระหว่างสเปนกับโปรตุเกส ทุกประการ (ประวัติศาสตร์ทวีปอเมริกา หน้า 57)

ต่อมาในปี ค.ศ. 1501-1502 **อเมริโก เวสปุชชี** นักสำรวจชาวอิตาลี ภายใต้ธงชาติโปรตุเกส ออกเดินทางไปสำรวจ “โลกใหม่” อีกครั้งหนึ่งเป็นการติดตามผลการทำงานและรายงานที่ **แคบรอล** ได้ทำรายงานไว้ อเมริโก เวสปุชชี ขึ้นฝั่งสำรวจพื้นที่จนได้พบปากแม่น้ำ **ริโอเดอลาพลาตา**¹ แล้วเดินทางกลับโปรตุเกส ภายหลังจึงทราบว่า ปากแม่น้ำริโอเดอลาพลาตาเป็นปากแม่น้ำแอมะซอน เป็นแม่น้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลก

อเมริโก เวสปุชชี ทำรายงานการค้นพบทวีปใหม่และมีความเห็นว่าเป็นแผ่นดินใหญ่มหึมาที่โคลัมบัสคิดว่าเป็นทวีปเอเชียนี้ ความจริงคือแผ่นดินอีกทวีปหนึ่งต่างหาก เป็นทวีปที่ 4 ของโลก ด้วยสาเหตุนี้นักภูมิศาสตร์ชาวเยอรมันจึงใช้ชื่อของผู้ค้นพบเป็นชื่อทวีปใหม่ว่า **อเมริกา** ในแผนที่ เพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ขึ้นฝั่งเป็นคนแรก และค้นพบแม่น้ำแอมะซอน อันเป็นแม่น้ำที่ใหญ่ที่สุดของโลก ดังได้กล่าวแล้ว

¹ ปากแม่น้ำริโอเดอลาพลาตา ปัจจุบันเรียก ปากแม่น้ำแอมะซอน (Amazona) แต่ภาษาพูดจะเรียกชื่อแม่น้ำนี้ทับศัพท์ว่า “แม่น้ำอะมะซอน” เป็นแม่น้ำที่ยาวถึง 4,000 ไมล์ เป็นแม่น้ำกว้างที่สุดในโลก ไหลผ่านกลางประเทศบราซิล มีแม่น้ำสาขาไหลมาบรรจบมากกว่า 10 สาย แล้วไหลไปลงมหาสมุทรแปซิฟิก

ชาวสเปน และชาวโปรตุเกส เป็นผู้ค้นพบทวีปอเมริกา

ทวีปอเมริกาในที่นี้ ข้างพเจ้าหมายรวมถึง อเมริกาเหนือ อเมริกากลาง และอเมริกาใต้ ผู้ค้นพบเป็นชาวยุโรป ภายใต้ธงชาติสเปน และภายใต้ธงชาติโปรตุเกส

ดังนั้น เราควรทำความรู้จัก 2 ประเทศนี้พอเป็นสังเขป ดังต่อไปนี้

ประเทศสเปน (Spain) หรือ (Espana)

สเปนตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้สุดของทวีปยุโรป ลักษณะเป็นแหลมยื่นออกไปเกือบติดแผ่นดินส่วนเหนือสุดของทวีปแอฟริกา ที่เป็นประเทศโมร็อกโก (Morocco) มีพื้นที่ 505,992 ตารางกิโลเมตร มีประชากร 39,567,000 คน กรุงมาดริด (Madrid) เป็นเมืองหลวง เมื่อดูตามแผนที่ กรุงมาดริดตั้งอยู่กึ่งกลางพื้นที่ของประเทศ

เป็นประเทศลี้กัถทวีปยุโรปที่มีสภาพภูมิอากาศคล้ายไปทางทวีปเอเชีย อุณหภูมิต่ำสุดประมาณ 10°C สูงสุดถึง 30°C ในเดือนสิงหาคม

ประวัติความเป็นมา

แผ่นดินที่เป็นประเทศปัจจุบันเป็นถิ่นที่อยู่ของชาวไอบีเรียน ชาวบาสคิว และชาวเซลต์ ซึ่งเข้ามาตั้งถิ่นฐานตั้งแต่ 200 ปี ก่อนคริสตกาล ต่อมาโรมัน และกรีก เข้ามาปกครองตามลำดับ นับถือศาสนาคริสต์

ในปี ค.ศ. 711 ชนชาติแขกมัวร์นับถือศาสนาอิสลามจากแอฟริกาเหนือเข้ามามีอำนาจ แต่ชนชาติแขกมัวร์ถูกกษัตริย์เฟอร์ดินานด์และพระนางอิซาเบลลาขับไล่ออกไปจนสิ้นอิทธิพลในปี ค.ศ. 1492

ในปี ค.ศ. 1469 ราชอาณาจักรอารากอน (สเปน) โดยพระเจ้าเฟอร์ดินานด์ที่ 2 และราชอาณาจักรกัสติล (โปรตุเกส) โดยพระนางอิซาเบลลาที่ 1 ทรงมีการอภิเษกสมรส เป็นการรวมตัวของ 2 ราชอาณาจักรซึ่งนับถือศาสนาคริสต์เข้าด้วยกัน อำนาจของแควมัวร์ที่นับถือศาสนาอิสลามจึงล่มสลายไปจนหมดสิ้น แต่ยังคงหลงเหลือศิลปวัตถุของแควมัวร์ไว้จนปัจจุบัน เช่น ปราสาทและป้อมปราการต่างๆ และสนามชนวัวที่เมืองบาร์เซโลนา

ประเทศโปรตุเกส (Protugal)

ประเทศโปรตุเกส เป็นประเทศที่อยู่ด้านตะวันตกสุดของทวีปยุโรป เป็นประเทศเล็กๆ ตั้งอยู่ในคาบสมุทร “ไอบีเรียน” (Iberian) พื้นที่ทิศเหนือและตะวันออก ติดกับประเทศสเปน ทิศตะวันตกและใต้ ติดกับมหาสมุทรแอตแลนติกที่มียาวถึง 600 กม.เศษ (ดูแผนที่ประกอบ)

กรุงลิสบอน (Lisbon) หรือลิสบัว (Lisboa) เป็นเมืองหลวง

ประชากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชนบท มีความเชี่ยวชาญในการทำประมงจับปลาทะเล มีฟาร์มปลูกองุ่นมากมายเพื่อทำไวน์รสเยี่ยม เนื้อปลาและไวน์รสเยี่ยม เป็นที่ชื่นชอบของลูกค้าทั่วทวีปยุโรป

นักสำรวจสัญชาติโปรตุเกสที่มีชื่อเสียง 3 ท่าน คือ

1. บาร์โทโลมิว ไดแอส (Bartolomeu Dias) หัวหน้าคณะเดินเรือสำรวจและชายฝั่งทวีปแอฟริกาทิศตะวันตก จนถึงแหลมกู๊ดโฮป

2. วาสโก ดา กามา (Vasco da Gama) เป็นหัวหน้าคณะสำรวจเดินเรืออ้อมแหลมกู๊ดโฮป จนพบเส้นทางเดินเรือไปยังทวีปเอเชีย

3. เปโดร อัลวาเลส แควบราล (Pedro Alvares Cabral) เป็นหัวหน้าคณะสำรวจจนพบดินแดนที่เป็นประเทศบราซิล แต่เขามีได้ขึ้นฝั่งทวีปอเมริกาใต้

ประชากรดั้งเดิมเป็นชนชาติ “ไอบีเรียน” อยู่ที่นี่มานานมากกว่า 5 พันปีเศษมาแล้ว ต่อมาชนชาติ กรีก โรมัน ฟินีเซียน และแอฟริกันๆ มาตั้งรกราก ผสมกลมกลืนข้ามเผ่าพันธุ์ แล้วหลอมรวมกันเป็นสัญชาติโปรตุเกส ในปัจจุบัน

เกษตรกรชาวโปรตุเกส ปลูกองุ่นที่ใช้ทำไวน์เป็นส่วนใหญ่ การผลิตและหมักไวน์ของโปรตุเกส ยังคงใช้วิธีโบราณตามวัฒนธรรมเก่าแก่ ด้วยการเทไวน์ลงถัง แล้วใช้เท้าเปล่าลงเหยียบย่ำ ให้เมล็ดองุ่นแตกจน ถั่วดีแล้ว จึงนำไปหมักในถังไม้

ชาวโปรตุเกสส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก มีกลุ่มเล็กๆ นับถือนิกายโปรเตสแตนต์ และชาวยิวที่นับถือศาสนามุสลิม

ในปี ค.ศ. 1580 สเปนใช้อำนาจประเทศที่มีกำลังมากกว่าบุกรุกจน มีชัยชนะ แล้วเข้าปกครองเป็นประเทศราช กอบโกยทรัพยากรธรรมชาติ ไปบำรุงเมืองมานานถึง 60 ปี จนถึงปี ค.ศ. 1640 มีหัวหน้าผู้กล้าหาญชื่อ จอห์น ดูก์ แห่ง บราแกนซา เป็นผู้นำต่อสู้ขับไล่ผู้บุกรุกจนได้รับชัยชนะ ขับไล่สเปนจนสิ้นอิทธิพล แล้วจึงสถาปนาพระราชวงศ์ “เฮาส์ ออฟ บราแกนซา–House of Braganza” ปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช โดยมี จอห์น ดูก์ ผู้ได้รับฉันทานุมัติจากชาวโปรตุเกสให้ดำรงตำแหน่ง พระมหากษัตริย์โปรตุเกส และในช่วงปี ค.ศ. 1800 กว่าๆ ระบบกษัตริย์โปรตุเกสมีความอ่อนแอถูกรอบงำจากต่างประเทศ บางครั้งต้องลี้ภัยไปประทับชั่วคราวที่ต่างประเทศ จนกระทั่งถึงรัชสมัยพระเจ้าจอห์นที่ 4 จนประชาชนเบื่อหน่ายสถาบันพระมหากษัตริย์ ระบอบกษัตริย์ก็ถึงวาระสิ้นสุด

แล้วประเทศโปรตุเกสปกครองโดยสาธารณรัฐ ประชาชนเลือกประธานาธิบดี อยู่ในตำแหน่งวาระละ 5 ปี แต่ไม่เกิน 2 วาระ

ภาษาโปรตุเกส เป็นภาษาราชการ ภาษานี้พัฒนามาจากภาษาละติน ประเทศโปรตุเกสมีพื้นที่เพียง 91,982 ตารางกิโลเมตร มีมหาวิทยาลัยประมาณ 20 แห่ง

อิสราภาพ และ สถานภาพ ของประเทศในทวีปอเมริกาใต้

สาธารณรัฐอาร์เจนตินา (Argentine Republic; Argentina)

เมืองหลวงชื่อ บัวโนสไอเรส (Buenos Aires)

มีพื้นที่ 2,780,400 ตารางกิโลเมตร

มีประชากร ประมาณ 40 ล้านคน ร้อยละ 97 เป็นชนผิวขาว
ที่สืบเชื้อสายมาจากสเปน และอิตาลี ที่เหลือเป็นชนพื้นเมือง คือ ชาว
อินเดียนแดง

ภาษา ใช้ภาษาสเปน เพราะเคยเป็นเมืองในอาณานิคมของสเปน
และพลเมืองส่วนใหญ่สืบเชื้อสายมาจากชาวสเปน

ศาสนา ร้อยละ 92 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก

สกุลเงิน เปโซ อาร์เจนตินา (Argentine Peso)

อาร์เจนตินา ในปี ค.ศ. 1536 (พ.ศ. 2079) เมื่อกองทัพจากสเปน
ทำสงครามมีชัยชนะชาวอินเดียนแดงเจ้าของพื้นที่ซึ่งถูกฆ่าตายเกือบหมดสิ้น
เผ่าพันธุ์ นายทหารกลุ่มหนึ่งนาม เปโดร เด เมนโดซา (Pedro de Mendoza)
นายทหารสเปน ได้พากันไปสร้างเมือง บัวโนสไอเรส ขึ้น ล้มลุกคลุกคลาน
กว่าจะตั้งมั่นได้ใช้เวลาหลายปีได้เป็นประเทศในอาณานิคมของสเปน
300 ปี โดยประมาณ

**อนึ่ง จำนวนปีที่อยู่ภายใต้อาณานิคมของสเปน ใช้วิธีประมาณ
อาจบวก หรือลบ ได้ไม่เกิน 5-10 ปี**

ได้รับอิสราภาพ เมื่อ ปี ค.ศ. 1816 หรือ พ.ศ. 2359 เนื่องจาก
ดินแดนต่างๆ ที่ร่วมกันประกาศเอกราช ต่างแยกย้ายกันปกครองตนเองเป็น
“สหพันธ” ดังนั้น ความพยายามในการจัดตั้งรัฐบาลกลางขึ้นเพื่อบริหาร

ประเทศ ไม่ประสบความสำเร็จ มีความขัดแย้งอย่างรุนแรงเกิดขึ้น 2 กลุ่ม
กลุ่มที่หนึ่ง มีหลายมณฑลที่นิยมปกครองตนเอง
กลุ่มที่สอง จำนวนมณฑลใกล้เคียงกัน ต้องการให้ปกครองโดยรัฐบาล
กลาง

เมื่อไม่สามารถตกลงกันโดยสันติวิธีได้ สงครามกลางเมืองก็ระเบิด
ขึ้นนานนับสิบปี จนกระทั่งปี ค.ศ. 1862 หรือ พ.ศ. 2405 จึงสามารถแก้ไข
ข้อขัดแย้งด้วยการแก้รัฐธรรมนูญ ทำให้มณฑลทั้ง 14 มณฑลสามารถ
รวมกันได้ และจัดตั้งประเทศได้สำเร็จ โดยใช้ชื่อประเทศว่า **สาธารณรัฐ
อาร์เจนตินา**

การเมืองการปกครอง อาร์เจนตินา มีการปกครองด้วยระบอบ
ประชาธิปไตย แบบสหพันธ์สาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และ
หัวหน้ารัฐบาล มาจากการเลือกตั้ง ดำรงตำแหน่งวาระ ละ 4 ปี และรับ
เลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งนี้ ได้เพียง 2 ครั้ง

อาร์เจนตินา แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 23 จังหวัด-Province
และ 1 นครปกครองตนเอง Federal District ได้แก่ กรุงบัวโนสไอเรส-
Buenos Aires เมืองหลวงของประเทศ

พลเอก บาร์โตโลเม มีเตร (Bartolome Mitre) เป็นประธานาธิบดี
ท่านแรก ของสาธารณรัฐ

สาธารณรัฐโบลิเวีย (Republic of Bolivia)

เมืองหลวงชื่อ ลาปาซ (La paz)

มีพื้นที่ 1,098,581 ตารางกิโลเมตร

มีประชากร ประมาณ 10 ล้านคน ร้อยละ 10-15 เป็นชาว
ผิวขาว ที่สืบเชื้อสายมาจากชาวยุโรปทั่วไป แต่ที่มีมากที่สุดคือสเปน ที่เหลือ
เป็นชนพื้นเมืองอินเดียนแดง “เผ่าเกชัว” และ “เผ่าไอย์มารา” ประมาณ

ร้อยละ 55 ที่เหลือเป็นพันธุ์ผสมชาวผิวขาวและอินเดียนแดง มีชื่อเรียกชนกลุ่มนี้ว่า “เมสติโซ”

ภาษา ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาราชการ บางท้องถิ่นใช้ภาษา เกชัว และไอย์มารา อันเป็นภาษาของชนเผ่า แต่เมื่อต้องไปติดต่อราชการ เอกสารต่างๆ ต้องใช้ภาษาสเปนเท่านั้น

ศาสนา ร้อยละ 95 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ที่เหลืออีกร้อยละ 5 นับถือนิกายโปรเตสแตนต์

สกุลเงิน ใช้สกุลเงินที่เรียกว่า โบลีเวียโน (Boliviano)

โบลีเวีย ในปี ค.ศ. 1538 (พ.ศ. 2081) นายทหารชาวสเปนนาม ฟรานซิสโก ปิซาร์โร กอนซาเลซ ทำสงครามชนะชาวอินคาเจ้าของพื้นที่ได้สำเร็จ ได้ตั้งประเทศขึ้นภายใต้อาณานิคมสเปน จึงเป็นประเทศในอาณานิคมของสเปน 300 ปี โดยประมาณ

ได้รับอิสรภาพในปี ค.ศ. 1825 หรือวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2368 เมื่อได้รับอิสรภาพจึงประกาศใช้ชื่อประเทศว่า “โบลีเวีย” ตามนามหัวหน้าผู้นำปลดปล่อยจากอาณานิคมสเปน คือ ซิมอน โบลิบาร์ (Simon Bolivar) และ ฟลเอก อันโตเนียว โซเช เด ซูเกร (Antonio Jose de Sucre)

การเมืองการปกครอง โบลีเวีย มีการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย แบบสาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้ารัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง ดำรงตำแหน่งวาระ ละ 5 ปี

โบลีเวีย แบ่งการปกครองออกเป็น 5 แคว้น (Departmentos) แต่ละแคว้นมีเมืองหลวงของตนเอง เช่น

แคว้นลาปาซ มีเมืองหลวงชื่อ ลาปาซ แคว้นนี้เป็นเมืองหลวงของประเทศ หรือรัฐบาลกลางด้วย

ซิมอน โบลิบาร์ เป็นประธานาธิบดีท่านแรก ของสาธารณรัฐ

สาธารณรัฐโบลิเวีย แห่ง เวเนซุเอลา (Republic Bolivarian of Venezuela)

เมืองหลวงชื่อ การากัส (Caracas)

มีพื้นที่ 912,050 ตารางกิโลเมตร

มีประชากร ประมาณ 28 ล้านคน ร้อยละ 55 เป็นลูกผสมระหว่างชาวผิวขาวและอินเดียนแดงที่มีชื่อเรียกว่า “เมสติโซ” ชาวผิวขาว ร้อยละ 35 ที่เหลือร้อยละ 10 เป็นชนชาติอื่นๆ เช่น ชาวผิวดำที่มีบรรพบุรุษเป็นทาสชาวแอฟริกัน ชาวอาหรับ และชาวเอเชีย

ภาษา ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาราชการ เพราะเคยเป็นเมืองในอาณานิคมของสเปน ภาษาพูดนั้นใช้ทั้งภาษาอังกฤษ อิตาลี โปรตุเกส และภาษาของชนพื้นเมืองอินเดียนแดงที่มีมากกว่า 30 ภาษา

ศาสนา ร้อยละ 96 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ร้อยละ 2 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโปรเตสแตนต์ ที่เหลืออีกร้อยละ 2 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายออร์ทอดอกซ์ ศาสนายิว และศาสนาอิสลาม

สกุลเงิน โบลิเวีย (Bolivia)

เวเนซุเอลา ในปี ค.ศ. 1520 (พ.ศ. 2063) บาร์โตโลเม ลัส กาสัส มิชชันนารีชาวสเปนได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานที่เมืองกูมานา เป็นลำดับแรกจนเป็นประเทศในอาณานิคมของสเปนเกือบ 300 ปี โดยประมาณ

ได้รับอิสรภาพเมื่อปี ค.ศ. 1821 หรือ พ.ศ. 2364 เนื่องจากประเทศนี้ ตั้งอยู่ด้านบนสุดของทวีปอเมริกาใต้ ใกล้กับคอคอดปานามา จึงเรียกบริเวณนี้ว่า “ประตูสู่อเมริกาใต้”

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส นักสำรวจชาวอิตาลีโดยกำเนิด เป็นผู้ค้นพบทวีปอเมริกา ตั้งแต่ครั้งเดินทางมาสำรวจ ครั้งที่ 1 ในการเดินทางมาสำรวจทวีปอเมริกา ครั้งที่ 3 เขาเป็นผู้ขึ้นฝั่งทวีปอเมริกาใต้ส่วนที่เป็นแผ่นดิน

ประเทศเวเนซุเอลาเป็นท่านแรก ในปีต่อมา อาลอนโซ เด โอเคดา นักเดินเรือและนักสำรวจชาวสเปน ได้เข้ามาสำรวจตั้งแต่แนวชายฝั่งที่เป็นประเทศเวเนซุเอลา ลึกเข้ามาจนถึงทะเลสาบ “มาราไกโบ-Maracaibo Lake)”

ในปีต่อมา อเมริโก เวสปุชชี นักเดินเรือและนักสำรวจชาวอิตาลี ขึ้นฝั่งสำรวจพบชาวพื้นเมืองที่อาศัยอยู่รอบๆ ทะเลสาบ “มาราไกโบ” ปลุกบ้านอยู่ในน้ำรอบๆ ทะเลสาบ ทำให้เขาคิดถึงเมืองเวนิส ประเทศอิตาลี บ้านเกิด เป็นเมืองที่สร้างอยู่ในทะเลเช่นเดียวกัน อเมริโกจึงตั้งชื่อบริเวณที่ค้นพบว่า “เวเนซุเอลา” คำๆ นี้ มีความหมายว่า “เวนิสน้อย”

การเมืองการปกครอง ปัจจุบันมีชื่ออย่างเป็นทางการคือ สาธารณรัฐ โบลิเวีย แห่งเวเนซุเอลา มีการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย แบบสหพันธ์สาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้ารัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง ดำรงตำแหน่งวาระ ละ 6 ปี

เวเนซุเอลา แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 1 แคว้นพิเศษ ดิสทริกต์ (Capital District) 1 เฟเดอร์ล ดีเพนเดนซี (Federal Dependencies) และ 23 รัฐ แต่ละรัฐมีเมืองหลวงของตนเอง

แคว้นพิเศษ ดิสทริกต์ ได้แก่ กรุง **การากัส** เป็นเมืองหลวงของประเทศ

สาธารณรัฐโคลอมเบีย (Republic of Colombia)

เมืองหลวงชื่อ โบโกตา (Bogota)

มีพื้นที่ 1,138,914 ตารางกิโลเมตร

มีประชากร ประมาณ 45 ล้านคน ประกอบด้วยหลายเผ่าพันธุ์

ดังนี้

ร้อยละ 58 เป็นลูกผสมที่เรียกว่า “เมสติโซ” (ชนผิวขาว ผสมอินเดียนแดง)

ร้อยละ 14 เป็นลูกผสมที่เรียกว่า “มูแลตโต” (ชนผิวขาว ผสมชน
ผิวดำ)

ร้อยละ 20 เป็นกลุ่มชนผิวขาว

ร้อยละ 7 เป็นกลุ่มชนชาติอื่น

ร้อยละ 1 เป็นกลุ่มชนอินเดียนแดง เจ้าของพื้นที่เดิม

ภาษา ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาราชการ บางกลุ่มใช้ภาษาอังกฤษ และ
ภาษาอินเดียนแดง

ศาสนา ร้อยละ 90 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ที่เหลือ
นับถือนิกายโปรเตสแตนต์ ชาวสเปนเป็นผู้นำเข้ามาในสมัยเป็นอาณานิคม
สกุลเงิน เปโซโคลอมเบีย (Colombian peso)

โคลอมเบีย ในปี ค.ศ. 1500 (พ.ศ. 2043) อลองโซ เดอโอเจดา
(Alonso de Ojeda) หัวหน้าคณะสำรวจชาวสเปนเข้ามาสำรวจในบริเวณนี้
แต่ไม่ได้ขึ้นฝั่ง ต่อมาในปี ค.ศ. 1525 (พ.ศ. 2068) ชาวสเปนจึงเข้ามาตั้ง
ถิ่นฐานเพื่อทำการค้า แล้วสร้างเมืองซานตามาร์ตาขึ้นเป็นเมืองท่าชายฝั่งทะเล
แคริบเบียนขึ้นเป็นแห่งแรก จนกระทั่งประกาศเป็นประเทศในอาณานิคมของ
สเปน 300 ปีโดยประมาณ ได้รับอิสรภาพเมื่อปี ค.ศ. 1819 (พ.ศ. 2362)
ชื่อประเทศ มาจากชื่อนักเดินเรือและนักสำรวจโลกใหม่ ผู้มีความสามารถ
จนค้นพบทวีปนี้ คือ “คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส”

บริเวณนี้มีชาวอินเดียนแดงอยู่หลายเผ่า ที่สำคัญที่สุดคือ “เผ่า
ชิบชา” (Chibcha) อาศัยอยู่ในเทือกเขาแอนดิส เป็นเผ่าที่มีตำนานทางด้าน
ความมั่งคั่ง เผ่าชิบชามีหัวหน้าเผ่าหรือกษัตริย์นาม “เอลโดราโด” (El Dorado)
มีตำนานที่เกี่ยวกับเอลโดราโด ที่กล่าวว่า เป็นนครที่อุดมไปด้วยทองคำและ
แร่ธาตุที่มีค่า

อันเป็นเหตุให้ชาวชาวสเปน อพยพเข้ามาตั้งรกรากและแสวงโชค

การเมืองการปกครอง โคลอมเบีย มีการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบสาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้ารัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง ดำรงตำแหน่งวาระ ละ 4 ปี และรับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งนี้ ได้เพียง 2 ครั้ง

โคลอมเบีย แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 1 เขตนครหลวง กับอีก 32 จังหวัด

สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล (Federative Republic of Brazil)

เมืองหลวงชื่อ บราซิเลีย (Brasilia)

มีพื้นที่ 8,511,995 ตารางกิโลเมตร

มีประชากร ประมาณ 187 ล้านคน (พ.ศ. 2553)

ร้อยละ 55 เป็นชนผิวขาวประกอบด้วยชนชาติโปรตุเกส อิตาลี เยอรมัน สเปน และโปแลนด์

ร้อยละ 22 เป็นลูกผสมระหว่าง โปรตุเกส และแอฟริกา มีชื่อเฉพาะว่า “มามีลูโก Mameluco”

ร้อยละ 12 เป็นลูกผสมระหว่าง โปรตุเกส และอินเดียนแดง มีชื่อเฉพาะว่า “เมสติโซ Mestizo”

ที่เหลือเป็นชาวผิวดำที่สืบเชื้อสายมาจากชาวแอฟริกา

ภาษา ใช้ภาษาโปรตุเกสเป็นภาษาราชการ เนื่องจากเป็นอาณานิคมของโปรตุเกส และเป็นเพียงประเทศเดียวในอเมริกาใต้ที่ใช้ภาษานี้เป็นภาษาราชการ ส่วนภาษาพูดนั้นมีภาษาเยอรมัน ภาษาอิตาลี และอังกฤษ นอกจากนี้ยังใช้ภาษาอินเดียนแดง เพื่อการอนุรักษ์อีกด้วย

ศาสนา ชาวบราซิลส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ชาวยุโรปเป็นผู้นำเข้ามา ส่วนชาวอินเดียนแดงยังคงนับถือสิ่งที่มองไม่เห็นตามความเชื่อของตน

สกุลเงิน เรอัล (Real)

บราซิล เป็นประเทศในอาณานิคมของโปรตุเกสมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1500 (พ.ศ. 2043) นานมากกว่า 300 ปี ได้ประกาศอิสรภาพเมื่อวันที่ 7 กันยายน ค.ศ. 1822 (พ.ศ. 2365)

ทวีปอเมริกาใต้ มีบราซิลเพียงประเทศเดียวที่เป็นอาณานิคมของประเทศโปรตุเกส ที่เหลือเป็นอาณานิคมของประเทศสเปน ชูรินาม เป็นอาณานิคมของเนเธอร์แลนด์ กิอานา เป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส หมู่เกาะฟลอคแลนด์ เป็นอาณานิคมของสหราชอาณาจักร

ชื่อประเทศ **บราซิล** มาจากภาษาโปรตุเกส เป็นชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง มีมากมายในแผ่นดินที่ค้นพบใหม่นี้ เปลือกไม้มีคุณสมบัติเป็นสีย้อมผ้าชั้นเยี่ยมสีไม่ตก ต้นไม้นี้เรียกตามภาษาโปรตุเกสว่า

“บราซิลวูด-Brazil Wood”

แผ่นดินที่เป็นประเทศบราซิลนี้ เป็นที่อยู่ของอินเดียนแดงเผ่าอาราวัก-Aravak เผ่าการิบ-Carib และเผ่าปาโน-Pano ปัจจุบันยังมีอยู่ในป่าดงดิบลุ่มน้ำ **แอมะซอน** (Amazon) ซึ่งมีความยาวถึง **6,437** กิโลเมตร

จากสนธิสัญญาทอร์เดซิลลาส กษัตริย์จอห์นที่ 2 ของโปรตุเกส และพระราชินีอิซาเบลลาของสเปนทำสัญญาและลงนามกันไว้ในปี พ.ศ. 2038 (ค.ศ. 1495) นั้น ได้ตกลงแบ่งดินแดนในทวีปอเมริกาใต้ ดังนั้นในปี พ.ศ. 2043 (ค.ศ. 1500) พลเรือตรี เปโดร อัลวาเลส กาบรอล (Pedro Alvares Cabral) นักเดินเรือชาวโปรตุเกสได้อ้างสิทธิ์เหนือบราซิลให้โปรตุเกส โดยใช้ชื่อแผ่นดินที่พบใหม่นี้ว่า

“เตร์รา ดา เวรากรูซ-Terra da Vera Cruz”

ชื่อนี้มีความหมายว่า “แผ่นดินแห่งไม้กางเขนอย่างแท้จริง-Land of the True Cross”

ในปี พ.ศ. 2044 (ค.ศ. 1501) รัฐบาลโปรตุเกสได้ว่าจ้าง อเมริโก เวสปุชชี นักเดินเรือชาวอิตาลี เดินทางไปสำรวจดินแดนที่เขาอ้างว่าเป็นทวีปที่ 4 มิใช่ทวีปเอเชียอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเขาสำรวจพื้นที่ที่เป็นประเทศบราซิลอย่างพอใจแล้ว เขาจึงเดินทางกลับ พร้อมกับนำต้นไม้เล็กๆ ชนิดหนึ่ง และกิ่งใหญ่พร้อมเปลือกของต้นไม้ชนิดเดียวกันนี้ กลับมายังโปรตุเกสด้วย ไม้ชนิดนี้เรียกชื่อตามภาษาโปรตุเกสว่า “บราซิลวูด”

ทางราชสำนักจึงเปลี่ยนชื่อแผ่นดินที่พบใหม่นี้ตามชื่อต้นไม้ที่มีอยู่มากมายว่า “บราซิล” แต่นั้นมา

การเมืองการปกครอง บราซิลปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบสหพันธ์สาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้ารัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง ดำรงตำแหน่งวาระ ละ 4 ปี

บราซิล แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 26 รัฐ และ 1 เฟเดอร์ลิสตริกต์-Federal District ดังนี้

*เฟเดอร์ลิสตริกต์ = รัฐบาลกลาง-เมืองหลวง คือเมือง **บราซิลเลีย-Brasilia**

จากรัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1988 (พ.ศ. 2531) กำหนดให้แต่ละรัฐมีรัฐบาลท้องถิ่นปกครองตนเอง อำนาจอื่นที่ไม่ได้ระบุไว้ เป็นอำนาจของรัฐบาลกลางที่บริหารประเทศ รัฐมีทั้งหมด 26 รัฐ แต่ละรัฐมีเมืองหลวงของตนเอง เช่น

รัฐ รีโอเดจาเนโร* - Rio de Janeiro มีเมืองหลวงชื่อ นีโตรอย-Niteroi

***เมืองรีโอเดจาเนโร** เป็นเมืองหลวงเก่า ปกครองในระบอบจักรพรรดิ

ในปี ค.ศ. 1889 จักรพรรดิเปโตร ที่ 2 ถูกปลดออกจากบัลลังก์ รัฐบาลในเวลานั้นประกาศเป็นสาธารณรัฐ ในชื่อ “**สหรัฐแห่งบราซิล**”

ปี ค.ศ. 1964 ย้ายเมืองหลวงจากเมืองรีโอเดจาเนโรไปยังเมือง
บราซิเลีย

ปี ค.ศ. 1967 ประเทศนี้เปลี่ยนชื่อใหม่อย่างเป็นทางการว่า “**สหพันธ์-
สาธารณรัฐบราซิล**

บราซิล แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 26 รัฐ และ 1 เฟเดอร์ล
ดิสทริกต์ (Federal District) เฟเดอร์ล ดิสทริกต์ ได้แก่เมืองหลวง คือ
บราซิเลีย

รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ว่า ให้แต่ละรัฐมีรัฐบาลท้องถิ่นปกครองตนเอง
มีเมืองหลวงเป็นของตนเอง

สาธารณรัฐเอกวาดอร์ (Republic of Ecuador)

เมืองหลวงชื่อ กีโต (Quito)

มีพื้นที่ 283,561 ตารางกิโลเมตร

มีประชากร ประมาณ 14 ล้านคน

ร้อยละ 10 เป็นชาวผิวขาว

ร้อยละ 55 เป็นลูกผสมระหว่างสเปนกับอินเดียนแดง ที่เรียกว่า
เมสติโซ-Mestizo

ร้อยละ 25 อินเดียนแดง หรืออเมริกันอินเดียนแดง

ร้อยละ 10 เป็นชาวผิวดำที่สืบเชื้อสายมาจากแอฟริกา

ภาษา ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาราชการ ทั่วไปใช้ภาษา เกชัว-Quechua
อันเป็นภาษาของชนพื้นเมือง

ศาสนา ร้อยละ 95 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ที่เหลือ
นับถือนิกายโปรเตสแตนต์ และศาสนายูดาห์ (ยิว)

สกุลเงิน ดอลลาร์ (Dollar)

เอกวาดอร์ ชื่อประเทศ Ecuador เป็นภาษาสเปน มีความหมายถึง **เส้นศูนย์สูตร** (Equator) เนื่องจากมีเส้นศูนย์สูตรพาดผ่านประเทศ ประเทศนี้มีชื่อเดิมว่า อาณาจักรกีโต-Quito พื้นที่ประเทศเดิมเป็นส่วนหนึ่งของ อาณาจักรอินคา อาณาจักรอินคานี้มีศูนย์กลางอยู่ที่กรุงกุสโก-Cuzco ชาวอินคาเป็นชนเผ่าดินเดียนแดงที่มีความเจริญสูงสุดในสมัยนั้น

เอกวาดอร์ เป็นประเทศในอาณานิคมสเปนมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1532 (พ.ศ. 2075 มาประมาณ 300 ปี เมื่อได้รับอิสรภาพ เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม ค.ศ. 1822 (พ.ศ. 2365) แล้วรวมเป็นประเทศเดียวกันกับโคลอมเบีย เวเนซุเอลา และปานามา จัดตั้งเป็นสาธารณรัฐเกรตเตอร์

ต่อมาในปี ค.ศ. 1930 (พ.ศ. 2473) เอกวาดอร์ได้ประกาศแยกตัวออกจากสาธารณรัฐเกรตเตอร์ จัดตั้งประเทศเป็นสาธารณรัฐ

ในปี ค.ศ. 1532 (พ.ศ. 2075) จักรวรรดิอินคา ภายใต้การนำของ พระเจ้าอตาฮualpa-Atahualpa กษัตริย์แห่งจักรวรรดิอินคา พ่ายแพ้ต่อกองทัพสเปน นำโดย ฟรานซิสโก ปิซาร์โร กอนซาเลส

ต่อมาในปี ค.ศ. 1534 (พ.ศ. 2077) เซบาสเตียน เด เบนันคาซาร์-Sebastian de Benalcazar สามารถกวาดล้างชาวอินคาที่ต่อต้านได้สำเร็จ แล้วสร้างเมืองกีโตขึ้นใหม่ในบริเวณที่ตั้งเดิม ต่อมาได้เป็นที่ตั้งของออดิเอนเซีย เรียล (Audiencia real) หรือศูนย์กลางการปกครองอาณานิคมของสเปน

การเมืองการปกครอง เอกวาดอร์ ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบสาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้ารัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง ดำรงตำแหน่งวาระ ละ 4 ปี

รัฐธรรมนูญบัญญัติให้ผู้ดำรงตำแหน่งนี้ ได้เพียงวาระเดียว

เอกวาดอร์ แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 24 จังหวัด

สาธารณรัฐเปรู (Republic of Peru)

เมืองหลวงชื่อ ลิมา (Lima)

มีพื้นที่ 1,285,215 ตารางกิโลเมตร

มีประชากร ประมาณ 27 ล้านคน

ร้อยละ 15 เป็นชาวผิวขาว ที่อพยพเข้ามาภายหลังที่เปรูได้รับเอกราชแล้ว เช่น ชาวอังกฤษ เยอรมนี สเปน ฝรั่งเศส อิตาลี เป็นต้น

ร้อยละ 37 เป็นชนกลุ่ม เมสติโซ เป็นเลือดผสมระหว่างชาวสเปนกับชาวอินเดียนแดงพื้นเมือง

ร้อยละ 45 เป็นชาวอินเดียนแดงพื้นเมืองเจ้าของพื้นที่

ร้อยละ 3 เป็นชาวผิวดำจากทวีปแอฟริกา อดีตแรงงานทาสในสมัยอาณานิคม

ภาษา ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาราชการ เพราะเคยเป็นอาณานิคมของสเปนมาก่อน

ศาสนา ชาวเปรูส่วนใหญ่ร้อยละ 95 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ที่เหลือนับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์

สกุลเงิน นูโวโซล (Nuvo Sol)

เปรู เป็นประเทศในอาณานิคมของสเปนมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1533 (พ.ศ. 2076) นานมากกว่า 300 ปี ได้รับอิสรภาพเมื่อปี ค.ศ. 1824 (พ.ศ. 2367) ปัจจุบันประเทศนี้ เป็นที่รู้จักกันทั่วโลก เพราะมีโบราณสถานที่มีชื่อเสียงมากคือ มาชูปิกชู-Machu Picchu เป็นเมืองโบราณของชาวอินเดียนแดงเผ่าอินคา ตั้งอยู่ที่เมือง กุสโก เมืองนี้ตั้งอยู่บนสันเขาของเทือกเขาแอนดิส เทือกเขาที่มีความยาวถึง 4,500 ไมล์ เป็นเทือกเขาที่ยาวที่สุดของโลก

เทือกเขาแอนดิส ตั้งอยู่ชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ยาวจากเหนือสุดของทวีปอเมริกาใต้ที่เป็นประเทศโคลอมเบียใกล้คอคอดปานามา เทือกเขา

นี้เลาะชายฝั่งมหาสมุทรลงไปยังจนถึงล่างสุดของทวีป ผ่านประเทศโคลอมเบีย เอกวาดอร์ เปรู ชิลี

เมืองมาชูปิกชู มีความหมายทางภาษาพื้นเมืองว่า ภูเขาโบราณ-Old Mountain ตั้งอยู่กลางหุบเขาแอนดิส มีพื้นที่ประมาณ 5 ตารางกิโลเมตร ล้อมรอบด้วยกำแพงสูง บริเวณนี้อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 2,300 เมตร นักโบราณคดีที่ค้นพบ ตรวจสอบสิ่งก่อสร้างต่างๆ ที่ยังหลงเหลืออยู่ค่อนข้างสมบูรณ์แล้วสันนิษฐานว่า สิ่งก่อสร้างนี้สร้างขึ้นเมื่อช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 9 หรือประมาณปี ค.ศ. 897 (พ.ศ. 1440)

เมืองนี้สร้างขึ้นโดยผู้นำเผ่า หรือกษัตริย์ของชนเผ่านาม **ปาชาคูติ-Pachacuti** เป็นเมืองขนาดเล็กมาก จึงสันนิษฐานกันว่า เป็นเมืองสำหรับตากอากาศ หรืออาจสร้างไว้เป็นที่หลบภัยสงคราม

อาณาจักรอินคามีความเจริญรุ่งเรืองสืบต่อมา จนถึงปี ค.ศ. 1533 ตรงกับสมัยผู้นำชนเผ่า หรือกษัตริย์ของชนเผ่าพระนาม **อาฮาสูอัลปา** เกิดสงครามกลางเมืองเพื่อชิงราชสมบัติจนอาณาจักรอ่อนแอลงมาก จนถูก ฟรานซิสโก ปิซาร์โร แม่ทัพใหญ่ชาวสเปนพิชิตอาณาจักรนี้ได้สำเร็จ จับผู้นำชนเผ่ามากักบริเวณไว้ แล้วบังคับให้พระองค์ยอมรับอำนาจจากประเทศสเปน และให้พระองค์นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก แทนการนับถือผีแต่พระองค์ปฏิเสธโดยสิ้นเชิง พระองค์ยื่นข้อเสนอทองคำเต็มห้อง เพื่อแลกกับอิสรภาพของพระองค์

กษัตริย์อาฮาสูอัลปา ถูกหักหลังอย่างเลือดเย็นจากแม่ทัพปิซาร์โร เพราะเมื่อได้รับทองคำตามสัญญาเรียบร้อยแล้ว จึงจับกษัตริย์ชนเผ่าอินคาสำเร็จโทษเสียอย่างง่ายดาย

นับแต่นั้นมา อาณาจักรอินคาก็ค่อยๆ เลือนหายไปจากประวัติศาสตร์ คงเหลือไว้เพียงชื่อ และโบราณสถานให้ค้นคว้ากันต่อไป

การเมืองการปกครอง เปรูปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย แบบ

สาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้ารัฐบาล มาจากการเลือกตั้ง ดำรงตำแหน่งวาระ ละ 5 ปี ไม่สามารถดำรงตำแหน่ง 2 ครั้ง ติดต่อกันได้

เปรู แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 25 เขต หรือ 25 แคว้น แต่ละ แคว้นมีเมืองหลวงและผู้บริหารเป็นของตนเอง

สาธารณรัฐชิลี (Republic of Chile)

เมืองหลวงชื่อ ซานติอาโก (Santiago)

มีพื้นที่ 756,945 ตารางกิโลเมตร

มีประชากร ประมาณ 16 ล้านคน ร้อยละ 95 เป็นชาวผิวขาว ที่สืบเชื้อสายมาจากชาวยุโรป เช่น สเปน เยอรมัน อังกฤษ อิตาลี เป็น ชาวอินเดียนแดงแท้ๆ มีประมาณร้อยละ 3.5 ที่เหลือ เป็นลูกผสมระหว่าง ชาวสเปนกับชาวอินเดียนแดง และชนชาติอื่นๆ

ภาษา ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาราชการ

ศาสนา ร้อยละ 77 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก

ร้อยละ 13 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโปรเตสแตนต์

ที่เหลือนับถือศาสนาอื่นๆ

สกุลเงิน เปโซชิลีเยน (Chilean Peso)

ชิลี เป็นประเทศในอาณานิคมของสเปน หลังจากที่ชาวสเปนเข้ามา ตั้งถิ่นฐานครั้งแรกในปี ค.ศ. 1541 (พ.ศ. 2084) หลังจากที่เปโดร เด วัลดีเวียร์ (Pedro de Valdivia) เป็นผู้นำกองทัพเข้ายึดครองชิลีได้สำเร็จ ชิลีตกเป็นประเทศในอาณานิคมของสเปน มานานประมาณเกือบ 300 ปี ได้ รับอิสรภาพเมื่อ ค.ศ. 1818 (12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2361)

ชื่อประเทศชิลีเป็นภาษาพื้นเมืองมีความหมายว่า “หิมะ” เนื่องจาก พื้นที่ทางตอนใต้ของประเทศมีอากาศหนาวเย็นมาก เนื่องจากอยู่ใกล้กับ

ทั่วโลกได้ (ดูแผนที่) บริเวณยอดเขาของเทือกเขาแอนดีส มีหิมะปกคลุมตลอดทั้งปี

ชิลี เป็นประเทศที่มีธรรมชาติที่สวยงามมาก พื้นที่ติดมหาสมุทรแปซิฟิกยาวมาก และเทือกเขาแอนดีสเป็นพรมแดนกั้นระหว่างประเทศโบลิเวีย และประเทศอาร์เจนตินา มีหุบเขาที่อุดมสมบูรณ์ มีทะเลสาบที่สวยงามดุจเมืองสวิตเซอร์แลนด์ ทำให้ประเทศชิลีเป็นเมืองท่องเที่ยวแห่งทวีปอเมริกาใต้

การเมืองและการปกครอง ประเทศชิลี มีการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย แบบสาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้ารัฐบาล มาจากการเลือกตั้ง ดำรงตำแหน่งวาระ ละ 4 ปี

ชิลี แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 1 เขตเมืองหลวง และเขตทั่วไปอีก 14 เขตการปกครอง ผู้ว่าการเขตแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี ในจำนวน 14 เขตนี้ ยังขอยกออกไปเป็น 51 จังหวัด มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบ และผู้ว่าราชการจังหวัดนี้ แต่งตั้งโดยประธานาธิบดีเช่นเดียวกัน

สาธารณรัฐบูรพาอุรุกวัย (Oriental Republic Uruguay)

เมืองหลวงชื่อ มอนเตวิเดโอ (Montevideo)

มีพื้นที่ 176,221 ตารางกิโลเมตร

มีประชากร ประมาณ 3.5 ล้านคน

ร้อยละ 88 เป็นชาวยุโรป

ร้อยละ 8 เป็นลูกผสมระหว่างสเปนและอินเดียนแดง ที่เรียกว่าเมสติโซ

ร้อยละ 4 เป็นชาวผิวดำนำเข้ามาจากทวีปแอฟริกาในรูปทาสผิวดำ

ภาษา ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาราชการ เนื่องด้วยเคยเป็นอาณานิคมสเปนมาก่อน ส่วนภาษาพูดนั้นมีทั้งภาษาอังกฤษ อิตาลี โปรตุเกส และฝรั่งเศสในกลุ่มชนชาติของตนเอง

ศาสนา ร้อยละ 66 นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ที่เหลือนับถือนิกายโปรเตสแตนต์

สกุลเงิน เปโซ อุรุกวัย (Uruguay Peso)

อุรุกวัย มีชื่ออย่างเป็นทางการคือ สาธารณรัฐบุรพาอุรุกวัย เป็นอาณานิคมของสเปนมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1624 (พ.ศ. 2167) ประกาศอิสรภาพตั้งเป็นสาธารณรัฐเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม ค.ศ. 1828 (พ.ศ. 2371) รวมระยะเวลาที่เป็นอาณานิคมสเปนยาวนานถึง 204 ปี

การเมืองการปกครอง อุรุกวัย มีการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย **แบบสาธารณรัฐ** มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้ารัฐบาล มาจากการเลือกตั้ง ดำรงตำแหน่งวาระ ละ 5 ปี

อุรุกวัย แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 19 จังหวัด

สาธารณปารากวัย (Republic of Paraguay)

เมืองหลวงชื่อ อาซุนซิออน (Asuncion)

มีพื้นที่ 406,741 ตารางกิโลเมตร

มีประชากร ประมาณ 6.5 ล้านคน ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 95 เป็นเชื้อผสมระหว่างสเปนกับอินเดียนแดง

ที่เรียกกันว่า “เมสติโซ”

ภาษา ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาราชการ ส่วนประชากรทั่วไปใช้ภาษากวารานี ซึ่งเป็นภาษาพื้นเมือง

★ ประวัติศาสตร์ ★
สหรัฐอเมริกา

- ★ การค้นพบทวีปอเมริกา
- ★ สงครามประกาศอิสรภาพ
- ★ อเมริกาสมัยอาณานิคม
- ★ สถาปนาประเทศสหรัฐอเมริกา
- ★ สหรัฐอเมริกา 50 มลรัฐ

